World Organization for Presenting Islam
الهيئة العالمية للتعريف بالإسلام
مكتب الرياض

محمد رسول الله

صلى الله عليه وسلم

Muhammed, Guds Sidste Sendbud

Guds velsignelse og fred over ham

Skerf af:
Abdurrahman AL-Sheha

NOT FOR SALE

اللغة الدنماركية

محمد رسول الله

Muhammed, Guds sidste sendebud

Guds velsignelse og fred over ham

Skrevet af:
Abdurrahman al-Sheha

Oversat af:
Marianne Havndrup og Mohamad Barakeh

1427هـ
[4203]
إصدار:
المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة
Islamic Propagation Office in Rabwah
P.O.Box 29465 RIYADH 11457 – TEL 4454900 – 4916065
FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com
http://www.islamhouse.com

Terminologien i denne bog

(Delvis taget fra Sheik Mahmoud Murads bog *'Common mistakes in Translation'*)

1. ***Rabb***: Nogle foretrækker at oversætte ordet '*rabb*' med 'Herre.' Bortset fra, at sidstnævnte er en bibelsk term, der henviser til Guds tjener, profeten Jesu status som herre, kan ordet 'herre', som er begrænset til 'mester', 'overhoved', 'ejer' eller 'hersker', aldrig formidle den endegyldige betydning af ordet '*Rabb*'. Bl.a. betyder ordet '*Rabb*' Skaberen, Forsørgeren, Den, som alle skabningers eksistens er afhængig af, og Den, som giver liv og forårsager død.

2. ***Deen***: Det ord, der oversættes med 'religion', er '*Deen*', som på arabisk ofte beskriver en levemåde, som er både privat og offentlig. Det er en omfattende term, der betyder: tilbedelse, udøvelse af politik, og en detaljeret adfærdskodeks, der også omfatter sundhed og etikette.

3. [ﷺ] ***Salla Allahu alaihi wa sallam.*** Nogle oversætter det med 'fred være med ham'. Denne oversættelse er ikke fyldestgørende, idet den korrekte oversættelse er, Guds velsignelse og fred over ham.

Indledning

Al pris tilfalder Gud, verdens *Rabb*, og må Gud ophøje omtalen af Sin profet, og gøre ham og hans husstand sikker og tryg mod alle skadelige ting.

I forbindelse med profeten Muhammed ﷺ skal man holde sig for øje, at der er tale om den største personlighed i historien. Dette er ikke nogen grundløs påstand; for den, der læser hans livshistorie og lærer om hans moral og egenskaber, og ser bort fra alle sine religiøse fordomme, vil helt bestemt drage den konklusion. Der er også nogle retfærdige ikke-muslimer, der er nået frem til det.

Professor Hasan Ali, må Gud se i nåde til ham, sagde i sit blad *'Noor al-Islam'*, at en af hans venner, der var barman, sagde til ham: 'Jeg anerkender og tror, at islams sendebud er det største og mest fuldkomne menneske i historien. Professor Hasan Ali, må Gud se i nåde til ham, spurgte ham: I hvilke henseender mener du, at islams sendebud er verdens mest fuldkomne menneske?' Han svarede: 'Jeg ser i islams profet flere gode egenskaber og moralske værdier, end man nogen sinde har fundet samlet i ét menneske i hele historien. Han var en konge, som hele halvøen blev forenet under; og dog var han ydmyg. Han mente, at magten tilhørte hans *Rabb* alene. Han fik store rigdomme, og dog levede han i fattigdom; der blev ikke lavet varm mad i hans hus i dagevis, og han tilbragte dagene i sult. Han var en stor leder; han ledte en lille svag gruppe med lette våben mod tusinder af soldater med tunge våben, og dog tilføjede han dem sviende nederlag.

Han elskede fredsaftaler, og foretrak forsoning. Han underskrev våbenhvileaftaler med et trygt hjerte; selv om han havde tusindvis af tapre og modige venner ved sin side. Han var en modig helt, der kunne modstå tusinder af sine fjender uden at lade sig påvirke af deres talrighed. Samtidig havde han et varmt hjerte og var barmhjertig, og han ønskede ikke at udgyde en eneste dråbe blod. Han var meget optaget af den Arabiske Halvøs anliggender, men han forsømte ikke sin husstand og heller ikke de fattige og trængende muslimer. Han var ivrig efter at forkynde islam for dem, der var kommet på vildspor. Generelt var han et menneske, der bekymrede sig for hele menneskehedens udvikling og velfærd, og samtidig forfaldt han ikke til at skrabe jordisk gods sammen. Han hengav sig til at tilbede Gud og elskede at gøre gerninger, som behagede Gud. Han hævnede sig aldrig af personlige grunde. Han bad endog for sine fjenders velfærd og advarede dem om Guds straf.

Han var asketisk omkring jordiske anliggender og tilbad Gud hele natten. Samtidig med at han var en tapper og modig soldat, som kæmpede med sværdet, var han også en ufejlbarlig profet – erobreren, der erobrede nationer og lande. Han sov på en måtte af strå og en pude fyldt med grove fibre. Folk kronede ham som arabernes sultan, eller kongen af den Arabiske Halvø, men hans familie levede fattigt og nøjsomt, også efter at han havde modtaget store rigdomme fra alle steder på den Arabiske halvø; rigdommene blev samlet i moskeen. Hans datter Fatima beklagede sig til ham over det hårde arbejde, som hun udførte ved møllestenen og med vandkrukken, som hun bar – og som efterlod mærker på hendes krop. Sendebudet var på det tidspunkt i færd med at fordele krigsbyttet i form af mandlige og kvindelige slaver mellem muslimerne. Han lod hende ikke få del i byttet; i

stedet lærte profeten hende nogle få ord og bønner. Hans ven, Omar kom til hans hus, og kiggede ind i værelset, og han så intet andet end en måtte af strå, hvor profeten lå, og som havde efterladt mærker på hans krop. De eneste forsyninger i huset var en *Saa'* (vægtenhed) byg i en skål og en dunk vand, der hang på væggen ved siden af – det var alt, hvad Guds sendebud ejede på et tidspunkt, hvor det halve Arabien var under hans kontrol. Da Omar så dette, kunne han ikke holde tårerne tilbage. Profeten spurgte ham: 'Hvorfor græder du, Omar?' Han svarede: 'Hvorfor skulle jeg ikke græde – Persernes konge og den romerske kejser nyder livet i denne verden, og Guds sendebud ejer kun, hvad jeg ser!' Guds sendebud svarede ham: 'O Omar, vil det ikke behage dig, at det er Kongens og Kejserens andel i dette liv, og i det hinsides vil al nydelsen tilfalde os alene?'

Da profeten stod med sin hær ved porten til Mekka for at erobre byen, stod Abu Sufyan ved siden af al-Ab'bas, profetens ﷺ onkel, mens de kiggede på den muslimske hærs bannere. Abu Sufyan var på det tidspunkt ikke muslim. Han blev rystet over det enorme antal muslimer og de stammer, der tilsluttede sig islam; de rykkede frem mod Mekka som en rivende strøm. Ingen kunne standse dem, og ingen stod i vejen for dem. Så sagde Abu Sufyan til al-Ab'bas: 'O Ab'bas, din nevø er blevet en stor konge!' Ab'bas svarede: 'Der er ikke tale om kongemagt, men om profeti og islams budskab.'

Ad'ee at-Ta'ee, søn af Ha'tim at-Ta'ee, som er indbegrebet af gavmildhed, overværede profetens ﷺ forsamling, mens han stadig var kristen. Da han så, hvordan profetens venner hyldede ham, mens de stadig var iført krigsdragt og våben, blev han forvirret – var han profet eller konge? Han spurgte sig selv, 'er det kongernes konge eller et af Guds sendebud?' Mens han spekulerede over det, kom der en fattig kvinde fra

Medina hen til profeten og sagde: 'Jeg vil gerne fortælle dig en hemmelighed.' Han sagde til hende: 'Du kan vælge en gade i Medina, hvor du kan fortælle mig det?' Profeten rejste sig og gik sammen med den fattige pige og opfyldte hendes ønske. Da Ad'ee så profetens store ydmyghed, blev han klar over sandheden og bortkastede de kors, han bar, og tilsluttede sig profeten Muhammeds venner i islams lys.'

Vi vil nævne nogle udtalelser fra orientalister angående Muhammed ﷺ. Vi som muslimer tror på profeten ﷺ og hans budskab. Vi nævner disse udtalelser af følgende to grunde:

a. Vi bringer disse udtalelser fra orientalisterne, så nogle af dem, der kun er muslimer af navn, kan læse, hvad ikke-muslimer skriver om deres profet og sendebud, så de tager det til sig og oprigtigt vender tilbage til deres *Deen* (islam).

b. For at ikke-muslimer får at vide, hvem profeten er, ud fra deres egne folks udtalelser, så de bliver ført vejledt til islam.

Jeg beder disse mennesker om ikke at have nogen forudfattede meninger i deres søgen efter sandheden, når de læser dette eller andet islamisk materiale. Jeg beder Gud om at åbne deres hjerter, så de accepterer sandheden, og vise dem den rette vej og inspirere dem til at følge den.

Abdurrahmaan b. Abdul-Kareem al-Sheha
Riyadh, 11535
P.O. Box 59565
Email: alsheha@yahoo.com
http://www.islamland.org

Hvem er Guds sendebud, Muhammed ﷺ?

Hans slægt:

Han er Abu-Al-Qasim (far til Al-Qasim) Muhammed, søn af Abdullah, søn af Abdul-Muttaleb. Hans slægt går tilbage til Adnan, søn af Ismael [Guds profet, søn af Abraham, den, som Gud udvalgte som sin kære] fred være med dem. Hans more er Aminah, datter af Wahab.

Profeten ﷺ sagde:

> **'Sandelig, Gud valgte Kinanah-stammen frem for andre stammer af Ismaels børn; Han valgte Quraish-stammen ud af Kananah-stammen; Han valgte Banu Hashim ud af Quraish-stammen; og Han valgte mig ud af Banu Hashim.'** (Muslim #2276)

Således er profeten ﷺ ud af den ædleste slægt på jorden. Hans fjender bevidnede denne kendsgerning; Abu Sufyan, som var profetens ærkefjende, før han blev muslim, bevidnede dette over for Heraclius, Roms hersker.

Abdullah b. Ab'bas, som Gud har kær, berettede, at Guds sendebud ﷺ skrev til Kejseren og opfordrede ham til at konvertere til islam og sendte ham et brev med Dihya Al-Kalbi, som overbragte det til statholderen i Busra, som sendte det videre til Kejseren.

> Som tegn på sin taknemmelighed mod Gud var Kejseren gået fra *Hims* til *Ilya* (dvs. Jerusalem), efter at Gud havde skænket ham sejren over den persiske hær. Så da brevet fra Guds sendebud nåede frem til Kejseren, sagde han efter at have læst dette, **"Få fat på en af hans folk,** (arabere

af Quraish-stammen) **hvis der er nogen til stede, så jeg kan høre om Guds sendebud!**" På det tidspunkt var Abu Sufyan bin Harb i Sham (Levanten) sammen med nogle mænd fra Quraish-stammen, som var kommet (til Sham) som købmænd under den våbenhvile, der var indgået mellem Guds sendebud og de vantro i Quraish. Abu Sufyan sagde, **'Vi mødte Kejserens sendebud et sted i Sham, og han tog mig og mine venner med til *Ilya* og han førte os ind til Kejseren, mens han sad med sit kejserlige hof med krone på hovedet og omgivet af de højeste byzantinske embedsmænd. Han sagde til sin tolk: "Spørg dem, hvem iblandt dem der er en nær slægtning til den mand, der hævder at være profet."'**

Abu Sufyan sagde: **"Jeg er hans nærmeste slægtning." Han spurgte, "Hvordan er du beslægtet med ham?" Jeg svarede, "Han er min fætter," og der var ingen andre fra *Bani Abd Manaf* i karavanen bortset fra mig. Kejseren sagde, "Lad ham træde nærmere." Så gav han ordre til, at mine venner stillede sig bag mig ved min skulder og sagde til sin tolk, "Sig til hans venner, at jeg vil spørge ham ud om den mand, der hævder at være profet. Hvis han lyver, skal de straks modsige ham."**

Abu Sufyan sagde, **Ved Gud! Havde det ikke været for skammen over, at mine venner skulle stemple mig som løgner, havde jeg ikke fortalt sandheden om ham, da han spurgte mig. Men jeg fandt det skammeligt at blive kaldt en løgner af mine venner, så jeg fortalte sandheden.'**

'Så sagde han til sin tolk, "Spørg ham, hvilken slags familie han tilhører." Jeg svarede, "Han tilhører en ædel familie iblandt os." Han sagde, "Har nogen iblandt jer

nogen sinde hævdet det samme før ham?" Jeg svarede, "Nej." Han sagde, "Har I nogen sinde oplevet, at han har løjet, før han fremsatte sin påstand?" Jeg svarede, "Nej." Han sagde, "Var nogen af hans forfædre konge?" Jeg svarede, "Nej." Han sagde, "Er det de adelige eller de svage, der følger ham?" Jeg svarede, 'Det er de svage, der følger ham." Han sagde, "Bliver der flere eller færre af dem?" Jeg svarede, "Der bliver flere." Han sagde, "Er der nogen iblandt hans tilhængere, som bliver utilfredse og forkaster hans *Deen*?" Jeg svarede: "Nej." Han sagde, Bryder han sine løfter?" Jeg svarede: "Nej, men vi holder våbenhvile med ham og er bange for, at han bryder den."

Abu Sufyan sagde, Bortset fra den sidste sætning kan jeg ikke sige noget dårligt om ham.'

'Så spurgte Kejseren, "Har I nogen sinde været i krig mod ham?" Jeg svarede, "Ja." Han sagde, "Hvordan endte jeres slag mod ham?" Jeg svarede, "Somme tider sejrede han, og somme tider gjorde vi." Han sagde, "Hvad kræver han af jer?" Jeg sagde, "Han siger, vi skal tilbede Gud alene, og ikke tilbede andre end Ham, og forlade alt, hvad vore forfædre tilbad. Han siger, vi skal bede og give almisse, være kyske, holde vore løfter og levere det tilbage, som man har betroet os. "

'Da jeg havde sagt det, sagde Kejseren til sin tolk, "Sig til ham: Jeg spurgte dig ud om hans slægt, og du svarede, at han var ud af en ædel familie. Faktisk er alle sendebudene kommet fra de ædleste slægter i deres folk. Og så spurgte jeg dig, om nogen anden iblandt jer har hævdet noget sådant, og du svarede benægtende. Hvis svaret havde været bekræftende, ville jeg have troet, at manden hævdede noget, som nogen havde

hævdet før ham. Da jeg spurgte dig, om I nogen sinde har oplevet ham lyve, svarede du benægtende, så jeg tog for givet, at en person, der aldrig løj over for mennesker, aldrig kunne lyve om Gud. Så spurgte jeg dig, om nogen af hans forfædre var konge. Dit svar var benægtende, og hvis det havde været bekræftende, ville jeg have troet, at denne mand ønskede at kræve sine forfædres kongemagt tilbage. Da jeg spurgte, om det var de adelige eller de svage, der fulgte ham, svarede du, at det var de svage, der fulgte ham. Sådan er de, der følger profeterne. Så spurgte jeg dig, om der bliver flere eller færre af dem, der følger ham. Du svarede, at der blev flere. Sådan starter den sande tro, før den bliver fuldt udbredt (i alle henseender). **Jeg spurgte dig, om der var nogen iblandt hans tilhængere, som blev utilfredse og forkastede hans *Deen*; og du svarede benægtende. Dette er tegn på sand tro, for når glæden ved den rører hjertet og fylder det helt, vil ingen være utilfreds med den. Jeg spurgte dig, om han nogen sinde havde brudt et løfte. Du svarede benægtende. Og sådan er profeterne; de bryder aldrig deres løfter. Da jeg spurgte dig, om I havde ført krig mod hinanden, svarede du ja, og at han somme tider sejrede, og somme tider gjorde I. Sandelig, sådan er profeterne; de bliver sat på prøve, og den endelige sejr er altid deres. Så spurgte jeg dig, hvad han krævede af jer. Du svarede, at han sagde, at I skulle tilbede Gud alene og ikke tilbede andre ved siden Ham, forlade alt, hvad jeres forfædre tilbad, bede bønner, tale sandt, være kyske, holde jeres løfter, og levere det tilbage, som I har fået betroet. Det er i sandhed typiske egenskaber for en profet, som jeg vidste ville komme, men jeg vidste ikke, at han ville være en af jer. Hvis det,**

du siger, er sandt, vil han meget snart besætte jorden under mine fødder, og hvis jeg følte mig sikker på at nå frem til ham, ville jeg straks gå ham i møde; og hvis jeg var hos ham ville jeg helt sikkert vaske hans fødder. "

Abu Sufyan sagde, **Kejseren bad så om brevet fra Guds sendebud, og det blev læst op. Der stod:**

"I Guds navn, den Alnådige og Albarmhjertige) Fra Muhammed, Guds tjener og sendebud, til Heraclius, romernes hersker. Fred være med dem, der følger troen. Jeg opfordrer jer til at konvertere til islam. Accepter islam, og du vil være fredet; accepter islam, og Gud vil belønne dig to gange. Men hvis du afviser denne opfordring, vil du gøre dig skyldig i at vildlede dine folk. O Bogens folk! Lad os give hinanden et løfte om, at vi tilbeder Gud, og at vi ikke tilbeder andre ved siden af med Ham; og at ingen af os tager nogen som guder ud over Gud. Hvis de vender sig bort, så sig: I skal bevidne, at vi er dem, der har underkastet os (Gud)" **[3.64]**

Abu Sufyan sagde, **'Da Heraclius var færdig med at tale, lød der høje råb fra dem, der var omkring ham af embedsmænd, og der var så megen larm, at jeg ikke kunne forstå, hvad de sagde. Så vi fik ordre til at forlade salen.'**

'Da jeg var kommet udenfor sammen med mine venner og vi var alene, sagde jeg til dem, "Sandelig, *Ibn Abi Kabshas* (dvs. profetens) sag har vundet frem. De blondes hersker frygter ham."'

Abu Sufyan sagde: **'Ved Gud, jeg blev underdanig og overbevist om, at hans *Deen* ville sejre, indtil islam trængte ind i mit hjerte.'** (Bukhari #2782)

du siger, er sandt, vil han meget snart besætte jorden under mine fødder, og hvis jeg følte mig sikker på at nå frem til ham, ville jeg straks gå ham i møde, og hvis jeg var hos ham ville jeg helt sikkert vaske hans fødder."

Abu Sufyan sagde: Kejseren bad så om brevet fra Guds sendebud, og det blev læst op. Der stod:

"I Guds navn, den Almægtige og Allbarmhjertige! Fra Muhammed, Guds tjener og sendebud, til Heraclius, romernes hersker. Fred være med dem, der følger troen. Jeg opfordrer jer til at konvertere til islam. Accepter islam, og du vil være frelst; accepter islam, og Gud vil belønne dig to gange. Men hvis du afviser denne opfordring, vil du gøre dig skyldig i at vildlede dine folk. O Bogens folk! Lad os give løfte om at tilbede ingen uden Gud, og at vi ikke tilbeder andre ved siden af ham, og at ingen af os tager nogen som guder ud over Gud. Hvis de vender sig bort, så sig: I skal [illegible] er dem, der har underkastet os (Gud[illegible]"

Abu Sufyan sagde: "Da Heraclius var færdig med at tale, lød der høje råb fra dem, der var omkring ham af embedsmænd, og der var så megen larm, at jeg ikke kunne forstå, hvad de sagde. Så vi fik ordre til at forlade salen."

"Da jeg var kommet udenfor sammen med mine venner og vi var alene, sagde jeg til dem, "Sandelig, Ibn Abi Kabshas (dvs. profetens) sag har vundet frem. De blondes hersker frygter ham.""

Abu Sufyan sagde: "Ved Gud, jeg blev underdanig og overbevist om, at hans (sag) ville sejre, indtil islam trængte ind i mit hjerte." (Bukhari [illegible])

Fødested og barndom:

Profeten ﷺ blev født i år 571 (ifølge den gregorianske kalender) i Quraish-stammen [der var anset, respekteret og hædret af alle arabere] in Mekka [der blev anset for at være det religiøse centrum for hele den Arabiske Halvø].

Araberne tog på Hajj (pilgrimsfærd) til Mekka, hvor de gik rundt om Kaabaen, som blev bygget af profeten Abraham og hans søn Ismael, velsignelse og fred over dem.

Profeten ﷺ var forældreløs. Hans far døde, før han blev født, og hans mor døde, da han var seks år. Hans bedstefar, Abdul-Muttaleb, tog sig af ham, og da han døde, tog hans onkel, Abu Taleb, sig af ham. Hans egen og de andre stammer tilbad afguder lavet af træ, sten og endda guld, der var placeret omkring Kaabaen. Folk troede, at disse afguder var herrer over godt og ondt.

Profeten ﷺ var et troværdigt og ærligt menneske. Han opførte sig aldrig troløst eller løgnagtigt, og heller aldrig bedragerisk eller forræderisk; han var kendt blandt sine egne folk som *'Al-Ameen'*, eller **'Den Troværdige'.** Folk betroede ham deres værdigenstande, når de tog ud at rejse. Han var også kendt som *'As-Sadeq'* eller **'Den Sandfærdige'** for han løj aldrig. Han havde gode manerer, var veltalende og talte pænt. Han ønskede menneskene det gode. Hans folk elskede ham. Folk fra nær og fjern ærede ham og hædrede ham. Og han havde et smukt udseende, der gjorde, at man ikke blev træt af at se på ham. Han havde bogstaveligt talt både en indre og ydre skønhed. Gud, den Ophøjede, beskriver ham:

﴾Sandelig, du har en storslået moralsk karakter.﴿ [68:4]

Thomas Carlyle skrev i sin bog: ***'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'***:

> 'Men allerede fra en *tidlig* alder havde han gjort sig bemærket som en tænksom ung mand. Hans venner kaldte ham "*Al Ameen,* Den Troværdige." En sandfærdig og loyal person; sandfærdig i alt, hvad han gjorde, sagde og tænkte. De bemærkede, at der bag hvert ord, han sagde, lå en dybere mening. En mand af få ord, der var tavs, når der ikke var grund til at sige noget; men det, han sagde, var rammende, vist og oprigtigt; han kastede altid lys over sagen. Dette er den eneste form for tale, der er noget værd! Gennem hele livet fremstår han som et helt igennem solidt, broderligt, ægte menneske. En seriøs, oprigtig personlighed, men også elskværdig, hjertelig, selskabelig, endog spøgefuld – og hans latter var ægte: der er mennesker, hvis latter er lige så uægte som alt andet ved dem; som ikke kan le. En spontan, lidenskabelig og ærlig person! Fuld af naturlige evner, ild og lys; af naturlig værdi, alt var medfødt; han udførte sin opgave i livet – alene, langt ude i ørkenen.'

Profeten ﷺ holdt af at være alene i *Hira*-hulen, før han fik sin åbenbaring. Han opholdt sig der flere nætter i træk.

Han ﷺ opførte sig aldrig uforskammet; han drak ikke alkohol, ej heller bøjede han sig for statuer eller gudebilleder, eller aflagde ed ved dem eller ofrede til dem, som hans folk gjorde. Han var en hyrde, der vogtede andres får. **Profeten ﷺ** sagde:

> **'Alle de profeter, som Gud har sendt, har arbejdet som hyrder.'** Hans venner spurgte ham: **'Også du, O**

Guds sendebud?' Han sagde: **'Ja, jeg passede en fåreflok for folk i Mekka.'**

(Bukhari 2143)

Da profeten Muhammed ﷺ blev 40 år, modtog han en guddommelig åbenbaring, *mens han sad i Hira-hulen* i Mekka. De troendes moder, **A'ishah**, i hvem Gud finder behag, sagde:

Det første, som Guds sendebud ﷺ modtog, mens han sad i *Hira*-hulen i Mekka, var gode syner [drømme]. Hver gang han drømte, gik det i opfyldelse og stod klart som morgengryet. Senere begyndte Guds sendebud ﷺ at foretrække at være alene og meditere. Han tilbragte lange perioder på den måde, inden han vendte tilbage til sin familie. Han tog forsyninger med til opholdet. Da han kom tilbage til sin kone, Khadijah, I hvem Gud finder behag, fik han nye forsyninger og tog tilbage til den samme hule for at fortsætte med at meditere.'

'Sandheden kom til ham, mens han sad i *Hira*-hulen. Englen Gabriel ﷺ steg ned til Muhammed ﷺ og sagde: **'Læs'**. Muhammed ﷺ svarede: **"Jeg kan ikke læse!"** Gabriel ﷺ omfavnede Muhammed ﷺ så kraftigt, at han ikke kunne få vejret, og så slap han ham og sagde: **"Læs!"** Igen svarede Muhammed ﷺ: **"Jeg kan ikke læse!"** Gabriel ﷺ omfavnede Muhammed ﷺ for anden gang og sagde: **"Læs!"**. Muhammed ﷺ svarede: **"Jeg kan ikke læse."**, Og så omfavnede Gabriel ﷺ ham for tredje gang, og derefter slap han ham og sagde:

﴾Læs i din *Rabbs* (Guds) navn! Han, som skabte, mennesket ud af en klump størknet blod: Læs! Og din *Rabb* er den mest gavmilde.﴿ [96:1-3]

Guds sendebud ﷺ gik skælvende hjem. Han gik ind og sagde til Khadija: **"Dæk mig til! Dæk mig til!** Khadija, i hvem Gud finder behag, dækkede Muhammed ﷺ til, indtil han fik det bedre. Så fortalte han hende, hvad der var sket ham i *Hira*-hulen. Han sagde, **"Jeg var bange for, at der ville ske mig noget ondt."** Khadija, i hvem Gud finder behag, beroligede Muhammed ﷺ og sagde: **"Ved Gud! Nej! Gud vil aldrig svigte dig! Du er god mod dine slægtninge. Du hjælper de fattige og trængende. Du er gavmild og gæstfri mod dine gæster. Du hjælper folk, som er i nød."** Khadija, i hvem Gud finder behag, tog sin mand ﷺ med hen til sin fætter, Waraqah bin Nawfal bin Asad bin Abdul Uzza. Han var kristen i vankundighedens tid. Han var skriver og skrev Bibelen på hebraisk. Han var en gammel mand, der blev blind i de sidste år af sit liv. Khadija, i hvem Gud finder behag, sagde til sin fætter, **"O fætter hør efter, hvad min mand [dvs. Muhammad ﷺ] nu vil fortælle dig!" Waraqah sagde: "Hvad er det, du har set, min kære?"** Guds sendebud ﷺ fortalte ham, hvad han havde set i *Hira*-hulen., Waraqah sagde, **"Ved Gud! Det er englen Garbriel عليه السلام, som kom til profeten Moses عليه السلام. Gid jeg stadig lever, når dit folk fordriver dig fra Mekka!"** Profeten ﷺ spurgte: **"Vil de fordrive mig?!"** Waraqah bekræftede det og sagde, **"Aldrig har et menneske formidlet et budskab som det, du har fået pålagt, uden at hans folk har bekriget ham – hvis jeg kommer til at opleve det, vil jeg støtte dig fuldt ud."** Waraqah levede kun i kort tid efter denne hændelse og

døde. For en tid kom der heller ikke flere åbenbaringer.' **(Bukhari #3)**

Det kapitel i Koranen, der er citeret i ovennævnte Hadith (beretning) markerer begyndelsen til hans virke som profet. **Gud**, den Ophøjede, åbenbarede dette for ham:

> **﴾O du (Muhammed ﷺ) indhyllede (i tæpper); Rejs dig og advar! Og ophøj din *Rabb* (Gud)! Og gør dine klæder rene! Og forsag alle ugerninger!﴿ [74:1-4]**

Dette kapitel i Koranen markerer begyndelsen til hans virke som sendebud.

Med åbenbaringen af dette kapitel i Koranen begyndte profeten ﷺ at forkynde islam for sine folk åbenlyst. Han begyndte med sit eget folk i Mekka. Nogle af dem nægtede hårdnakket at lytte til ham, fordi han forkyndte noget for dem, som de ikke havde oplevet før, og som vedrørte alle deres livsanliggender.

Islam er et fuldstændigt sæt leveregler, der vedrører religiøse, politiske, økonomiske og sociale anliggender. Islam opfordrede dem ikke kun til at tilbede Gud alene og til at forsage alle afguder; den forbød dem også ting, som de fornøjede sig med så som at tage ågerrenter, nyde rusmidler, begå hor og dyrke hasardspil. Den opfordrede også folk til at opføre sig retfærdigt og rimeligt over for hinanden, og til at indse, at de ikke adskilte sig fra hinanden andet end gennem fromhed. Hvordan skulle Quraish [den ædleste stamme blandt araberne] kunne acceptere at blive behandlet på lige fod med slaverne!! Ikke blot nægtede de hårdnakket at acceptere islam; men de skadede ham også og bagvaskede ham og kaldte ham en galning, en troldmand og en løgner.

De kaldte ham ting, som de ikke ville have kaldt ham, før han begyndte at forkynde islam. De opildnede de uvidende masser mod ham og chikanerede og skadede ham. Abdullah b. Masood, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Mens profeten ﷺ stod og bad nær ved Kaabaen, sad en gruppe fra Quraish-stammen i deres forsamling, og en af dem sagde: 'Kan I se den hykler? Vil en af jer hente skidtet og møget og de blodige indvolde fra en eller andens kamel, og vente, til han kaster sig til jorden, og så anbringe det mellem skuldrene på ham? Den ondeste af dem meldte sig frivilligt, og da profeten ﷺ kastede sig til jorden, lagde han skidtet mellem skuldrene på ham, men profeten ﷺ blev liggende. De lo så meget, at de var ved at falde om. Nogen gik hen til Fatima, i hvem Gud finder behag, som var en ung pige, og fortalte hende, hvad der var sket. Hun skyndte sig hen til profeten ﷺ og så, at han stadig ikke havde rejst sig. Hun fjernede skidtet fra hans ryg, og så vendte hun sig om og forbandede Quraish-folkene. (Bukhari #498)

Muneeb al-Azdi sagde: Jeg så Guds sendebud sige til folk i vankundighedens tid:

'Sig, at der er ingen anden gud end Allah, hvis I vil blive belønnet.' Der var nogle, der spyttede ham i ansigtet, kastede jord i hovedet på ham, og nogle blev ved at råbe skældsord efter ham. Da der kom en ung pige med en vanddunk, og han vaskede sit ansigt og hænder, sagde han: 'O datter, frygt ikke, at din far skal blive ramt af fattigdom eller ydmygelse.' (Mu'jam al-Kabeer # 805)

Urwah b. az-Zubair sagde, 'Jeg bad Abdullah b. Amr al-Aas fortælle mig om det værste, som afgudsdyrkerne gjorde mod profeten ﷺ, og han sagde:

'Uqbah b. Mu'ait gik hen til profeten ﷺ, mens han bad nær ved Kaabaen, og han tog fat i hans tøj, viklede det rundt om halsen på ham og strammede meget hårdt til. Abu Bakr, i hvem Gud finder behag, skyndte sig hen og greb fat i skulderen på Uqbah, skubbede ham væk og sagde: 'Vil I dræbe en mand, som erklærer, at Gud er hans *Rabb*, og kommer med klare tegn fra jeres *Rabb*?' ' (Bukhari 3643)

Disse hændelser afholdt ikke profeten ﷺ fra at fortsætte sin *Da'wah* (forkyndelse). Han opsøgte de mange stammer, der kom til Mekka på pilgrimsfærd, og forkyndte islam for dem. Ganske få fra Yathrib, som i dag hedder Medina, troede på ham og lovede at støtte og beskytte ham, hvis han kom til Medina. Han sendte Mus'ab b. Umair, i hvem Gud finder behag, med dem, for at lære dem om islam. Efter al den undertrykkelse og afvisning, som han og de jævne folk, der troede på ham, blev udsat for fra deres egne, gav Gud ham tilladelse til at udvandre til Medina. Folkene i Medina modtog dem på bedste vis. Medina blev hovedstad i den islamiske stat og det punkt, hvorfra *Da'wah* (budskabet om islam) blev udbredt.

Profeten ﷺ slog sig ned der og lærte folk at læse op af Koranen og de islamiske love. Indbyggerne i Medina blev dybt bevæget og rørt over profetens ædle moral og fornemme egenskaber. De elskede ham højere, end de elskede sig selv; de kappedes om at tjene ham og brugte alt, hvad de ejede, på hans sag. Samfundet var stærkt, og dets medlemmer var rige på *Iman* (tro), og de var overvældede af lykke. Folk elskede hinanden, og der blev knyttet kærlige og broderlige bånd imellem dem. Alle mennesker var lige; de rige og de fattige, de adelige og de jævne, de hvide og de sorte, araberne og ikke-araberne – de blev alle anset for lige i Guds *Deen* (islam),

der blev ikke skelnet mellem dem undtagen efter deres fromhed. Et år efter at profeten ﷺ slog *sig ned i Medina,* begyndte konfrontationerne mellem ham og hans folk fra Quraish, som blev misfornøjede med, at hans *Da'wah* var blevet udbredt så vidt, og derfor tog til et sted nær Medina ved navn Badr, hvor det første slag i islam fandt sted (Badr-slaget). Dette slag stod mellem to grupper, der var ulige med hensyn til antal og udstyr. Muslimerne talte 314; mens afgudsdyrkerne talte 1000 mand. Gud skænkede profeten ﷺ og hans venner sejren. Efter dette slag fandt der flere slag sted mellem muslimerne og afgudsdyrkerne. Efter otte år kunne profeten ﷺ mobilisere en hær på 10,000 mand. De drog til Mekka og erobrede den, og dermed besejrede han sit folk, som havde chikaneret ham og tortureret dem, der fulgte ham, så grusomt, at de blev tvunget til at forlade deres ejendele, børn og hjem. Han tilføjede dem et sviende nederlag, og det år blev kaldt 'Erobringens År.' Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Når Guds sejr og erobringen er kommet, og du ser folk i store mængder tilslutte sig Guds *Deen* (dvs. islam*),* så lovpris din *Rabb* og bed Ham om tilgivelse. Sandelig, Han accepterer altid anger.﴿ [110:1-3]

Så samlede han folkene i Mekka og sagde til dem:

'Hvad tror I, jeg vil gøre med jer?' De svarede: 'Du vil kun gøre noget godt; du er en gavmild broder og en gavmild nevø.' Profeten ﷺ sagde: 'Gå – I kan frit gøre, hvad I vil.

(Baihaqi #18055)

Det var årsagen til, at mange af dem tog islam til sig. Profeten ﷺ vendte derefter tilbage til Medina. Efter nogen tid ville profeten ﷺ tage på pilgrimsfærd, så han drog mod Mekka sammen med 114,000 tilhængere og gennemførte Hajj.

Denne Hajj er kendt som *'Haj'jatul-Wa'daa'* eller 'Afskeds-hajj', eftersom det var profetens ﷺ sidste pilgrimsfærd.

Profeten ﷺ døde i Medina på en mandag, den 12. dag i Rabi ath-thani i det 11. år efter Hijrah (udvandringen til Medina). Profeten ﷺ blev også begravet i Medina. Muslimerne blev rystet, da de hørte, han var død; Nogle af profetens venner nægtede at tro det! Heriblandt Omar, i hvem Gud finder behag, som sagde: 'Den, som jeg hører sige, at Muhammed er død, vil jeg hugge hovedet af!' Så rejste Abu Bakr, i hvem Gud finder behag, sig og citerede følgende Koran-vers:

﴾Muhammed er mere end blot et sendebud. Andre sendebud er gået bort før ham. Så hvis han skulle dø eller blive dræbt, ville I så vende jer bort (fra islam)? Og den, som vender sig bort, vil ikke skade Gud; men Gud vil belønne de taknemmelige.﴿ [3:144]

Da Omar, i hvem Gud finder behag, hørte dette vers, holdt han op, for han var meget ivrig efter at rette sig efter Koranen. Profeten ﷺ blev 63 år.

Han boede i Mekka i 40 år, før han blev profet. Efter han var blevet profet, boede han der i yderligere 13 år, hvor han forkyndte *Tawheed* (monoteismen) for folk. Så udvandrede han til Medina, hvor han boede i ti år. Han blev ved at modtage åbenbaringer der, indtil Koranen og islams *Deen* var fuldstændige.

George Bernard Shaw skrev:

'Jeg har altid agtet Muhammeds religion højt på grund af dens vidunderlige vitalitet. Det er den eneste religion, der ser ud til at have evnen til at tilpasse sig livets skiftende faser, hvorved den appellerer til alle aldre. Jeg har forudsagt om Muhammeds tro, at den ville blive

acceptabel i morgen, eftersom den begynder at være acceptabel for Europa i dag. *De gejstlige i middelalderen* malede, enten af uvidenhed eller fordomme, muhamedanismen i de mørkeste farver. De havde faktisk lært at hade både mennesket Muhammed og hans religion. For dem var Muhammed en anti-Krist. Jeg har studeret ham, det vidunderlige menneske, og efter min mening er han langtfra en anti-Krist, men må snarere kaldes menneskehedens frelser.- '[1]

[1] Seerah-encyklopædien (biografi), af Afzalur Rahman.

Beskrivelse af profeten ﷺ:

Hind Abu Haalah at-Tamimi, i hvem Gud finder behag, beskriver profeten ﷺ på følgende måde:

> **Guds sendebud ﷺ var et fantastisk og fremragende menneske. Hans ansigt lyste som fuldmånen. Han var middelhøj, ikke for høj og ikke for lille. Han havde et stort hoved, og hans hår bølgede. Han havde skilning, hvis hans hår blev langt, men normalt gik hans hår ikke længere end til øreflipperne. Han var ved godt helbred. Hans pande var bred. Hans øjenbryn var naturligt velformede, og voksede ikke sammen. Der var en åre mellem hans øjenbryn, der svulmede op, når han blev vred. Hans næse var lige og havde et særligt skær. Næseryggen var en lille smule høj. Han ﷺ havde et tykt skæg med bløde kinder. Hans mund var en lille smule bred. Han havde overskæg. Han havde mellemrum imellem tænderne. Hans hals var velformet som på en dukke, og den var skinnende hvid. Han ﷺ var almindelig af bygning og meget stærk. Hans mave og bryst var lige. Hans bryst og skuldre var brede. Han havde kraftige led. Hans hud var hvid. Han havde hår fra enden af brystbenet og ned til navlen. Han havde ikke hår på selve brystet, men hans arme og skuldre var behårede. Hans underarme var store, og hans håndflader var brede. Både hans hænder og fødder var korte, og hans fingre var af middel længde. Hans fødder var flade og glatte; fordi hans fødder var glatte, ville vandet ikke kunne stå stille på dem. Han gik med**

solide skridt og på en elegant måde; han løftede fødderne og slæbte ikke på dem. Når han ﷺ vendte sig om, vendte han sig med hele kroppen [og ikke kun med halsen og hovedet]. Han sænkede blikket hele tiden. Han så ned i jorden oftere, end han så op mod himlen. Han kastede ofte et kort blik på tingene [i stedet for at stirre på dem]. Han hilste på andre, før de hilste på ham.'

Der var en, der sagde: 'Beskriv hans måde at tale på.' Hind sagde: 'Profeten ﷺ virkede sørgmodig det meste af tiden og var ofte i dybe tanker. Han hvilede aldrig helt og talte kun, når det var nødvendigt. Når han talte, indledte og afsluttede han altid sine udsagn med Guds navn. Han talte klart og fremsatte kun meningsfulde, præcise og nøjagtige udsagn. Hans udtalelser var meget utvetydige; ingen kunne fordreje hans ord. Han var yderst venlig og hensynsfuld. Han fornærmede aldrig andre. Han var taknemmelig for hver eneste gode ting, som Gud skænkede ham, uanset hvor ubetydelig den virkede; han forklejnede aldrig noget. Han kritiserede aldrig den mad, han smagte, og han roste den heller ikke. Han blev aldrig vred over jordiske ting. Hvis et menneske led uret, blev han meget vred. Hans vrede forsvandt ikke, før den pågældende havde fået oprejsning. Han blev ikke vred, hvis han selv led uret, og han hævnede sig heller ikke. Når han pegede, pegede han med hele hånden; når han blev overrasket, vendte han hånden. Når profeten ﷺ talte, bankede han i højre håndflade med venstre tommelfinger. Når han blev vred, vendte

han ansigtet væk, og når han blev glad og lykkelig, sænkede han blikket. Hans latter var oftest i form af smil. Når han smilede, kom hans tænder til syne som hagl.'

Al-Hasan ﷺ sagde: 'Jeg fortalte ikke al-Hussain om det (beskrivelsen af profeten) i et stykke tid, men han havde allerede spurgt sin far (profetens fætter og svigersøn, Ali ﷺ,) om detaljerne. Al-Hussain ﷺ sagde: 'Jeg spurgte min far om, hvor meget tid profeten ﷺ brugte på sin familie, og hvordan han fordelte sin tid.' Han svarede: 'Han inddelte sin tid i tre dele; den ene del brugte han på Gud, den anden på sin familie, og den tredje fordelte han mellem sig selv og sit folk. Han holdt ingen råd eller vejledninger skjult for nogen af dem. Den tid, han havde afsat til sin Ummah (nationen) brugte han på at tage sig af deres ønsker alt efter deres religiøse status og behov. Han havde travlt med at lære dem, hvad der var til gavn for dem selv og deres Ummah, og ved at oplyse dem om, hvad de havde brug for at vide. Han sagde til dem: 'Lad dem, der er til stede, formidle (det, de har lært) til dem, som er fraværende, og orientere mig om forespørgslerne fra dem, som er forhindret i at komme til min forsamling, for: 'Den, der informerer herskeren om en persons behov, vil Gud give en fast gang på broen på Dommedag.'

Al-Hussain ﷺ sagde også, 'Jeg spurgte min far om, hvordan profetens ﷺ adfærd var uden for hjemmet?' Han sagde, 'Han varede sin mund [for unyttig tale], undtagen når det var noget, der var

relevant for hans folk, og som førte dem sammen frem for at skille dem ad. Han ærede den mest storsindede i hver stamme, og han udpegede dem til at være overhoveder for deres folk. Han advarede folk mod det onde, og tog sig selv i agt for det, uden at han dog nogen sinde så vredt på et andet menneske. Han så efter, om hans venner havde det godt, og han spurgte folk selv, hvordan de havde det. Han opfordrede til at gøre de gode ting endnu bedre. Og han gjorde det grimme endnu grimmere i folks øjne. Han ﷺ var mådeholden i alle henseender. Han forspildte aldrig en lejlighed til at formane sine venner og give dem ærligt mente råd. Han ﷺ var forberedt på enhver situation, og forsvarede altid retten, og overtrådte den aldrig. De folk, der sad tættest på ham, var de bedste iblandt dem. De bedste hos ham var dem, der gav de bedste råd. De, der rangerede højest, var dem, der gav den bedste hjælp og støtte.

Al-Hussain ﷺ sagde: 'Jeg spurgte min far om profetens ﷺ forsamling, og han sagde, 'Guds sendebud ﷺ rejste sig aldrig op eller satte sig ned uden at ihukomme Gud. Han forbød dem at reservere en bestemt plads til en bestemt person, så den person anså pladsen som sin. Han satte sig på den første ledige plads. Han påbød andre at gøre det samme, når de kom til en forsamling. Han fordelte sin tid ligeligt og retfærdigt mellem sine venner, som sad sammen med ham. Den, der sad sammen med profeten ﷺ følte, at han var den, der stod ham nærmest. Hvis en person kom til ham

med en forespørgsel, skyndede han ikke på ham, men lod personen gøre sin anmodning færdig og gå, når han ønskede det. Profeten ﷺ sendte ingen væk tomhændet; han sagde endda noget pænt til ham, hvis han ikke kunne opfylde ønsket. Han havde et stort hjerte og et åbent sind. Han blev opfattet som en venlig og kærlig far for alle; for ham var alle mennesker lige. Hans forsamlinger var præget af overbærenhed, anstændighed, tålmodighed og troværdighed. Ingen hævede stemmen, af ærefrygt for Guds sendebud ﷺ. Og ingen talte ondt om nogen i hans nærvær. De forholdt sig ydmygt over for hinanden og respekterede de ældre og var barmhjertige over for de unge, de var uselviske over for folk i nød, og de respekterede den fremmede.'

Al-Hussain ﷺ sagde: 'Jeg spurgte min far om, hvordan profeten blev betragtet på forsamlingen, og han sagde: 'Guds sendebud ﷺ var altid smilende. Han var yderst venlig og omsorgsfuld. Han var aldrig grov. Han hævede aldrig stemmen offentligt og talte heller aldrig sjofelt. Han bagtalte aldrig nogen. Han skamroste aldrig nogen. Han skuffede aldrig nogen. Han undgik tre ting; formålsløs diskussion, at tale for meget og at blande sig i ting, der ikke betød noget for ham. Han undgik også tre andre ting; han talte aldrig ondt om nogen, han hånede aldrig nogen, han omtalte aldrig nogens fejl over for andre, og han kritiserede aldrig nogen. Han talte kun om ting, som han håbede at blive belønnet for. Når han talte, så hans venner ned [af ærefrygt]. Når Guds

sendebud ﷺ var færdig med at tale, talte hans venner. De skændtes aldrig foran ham. Når en af hans venner talte, lyttede de andre, indtil han var færdig. Han grinede, når de grinede, og undrede sig over det, de undrede sig over.

Guds sendebud ﷺ udviste en enorm tålmodighed, når han lyttede til en fremmed, der talte med en vanskelig accent eller dialekt. Han stillede ikke nogen spørgsmål, før den pågældende havde talt ud. Guds sendebud ﷺ opfordrede sine venner til at hjælpe den, der søgte hjælp hos ham. Han afbrød aldrig en, der talte, før den pågældende havde talt ud og selv holdt op med at tale, eller hvis personen rejste sig for at gå. Han tog ikke imod ros, med mindre den blev fremsat af taknemmelighed.' (Baihaqi)

Nogle af profetens egenskaber og moralske principper:

1. **En god forstand**: Sendebudet ﷺ havde en fremragende, fuldkommen og god forstand, som intet andet menneske har haft. Qadhi Iyaadh, Gud se i nåde til ham, sagde:

> Dette står klart for den, der læser profetens livshistorie og hans meningsfulde og vidtfavnende udtalelser og traditioner, hans gode opførsel, etik og moralske karakter, hans viden om Mosebøgerne og Evangeliet og andre guddommelige skrifter, hans kendskab til de vise mænds udtalelser, hans viden om fordums nationer, og hans evne til at komme med eksempler og iværksætte politikker og lægge et grundlag for korrekt følelsesmæssig adfærd og dyder. Han var et eksempel og et forbillede, som hans folk henholdt sig til inden for alle former for viden; tilbedelse, lægevidenskab, matematik og også andre anliggender. Han vidste og lærte alt det uden at læse eller studere skrifterne fra dem, der kom før, og han blev heller ikke undervist af deres lærde. Profeten havde ingen uddannelse og havde ingen viden om alt det ovenstående, før han blev profet, og han kunne eller ikke læse eller skrive. Profeten ﷺ var vis i en grad, som var et under. Gud, den Ophøjede, fortalte ham om noget af det, der var sket (i fortiden), og om det, der ville finde sted i fremtiden. Dette er et tegn på, at magten tilhører Gud, og at den er altomfattende.'[2]

2. **At gøre ting for Guds skyld**: Profeten ﷺ gjorde altid gerninger i den hensigt at behage Gud. Han blev skadet og chikaneret; men han var tålmodig og fandt sig i det, og

---

[2] Qadhi Eiyadh, 'Al-Shifa bita'reefi Hoquooqil-Mostafa',

håbede på Guds belønning. Abdullah b. Masood, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Det er, som om jeg ser på profeten ﷺ og sammenligner ham med en profet, hvis folk slog ham. Han tørrede blodet af ansigtet og sagde: 'O Gud! Tilgiv mit folk, for de ved ikke, hvad de gør!' (Bukhari #3290)

Jundub b. Sufyaan, i hvem Gud finder behag, sagde, at sendebudets finger blødte under et af slagene, og han sagde:

'Du er kun en finger, der har blødt; og som lider for Guds skyld.' (Bukhari #2648)

3. **Oprigtighed**: Profeten ﷺ var oprigtig og ærlig i alle anliggender, som Gud havde påbudt ham. Gud, den Ophøjede, sagde:

﴾Sig, 'Sandelig, min bøn, mine ofringsritualer, mit liv og min død sker til ære for Gud, verdens *Rabb*. Han har ingen partner. Og dette har jeg fået befalet, og jeg er den første (iblandt jer) af muslimerne.'﴿ [6:162-163]

4. **God moral og omgængelighed**: Fortælleren sagde,

"Jeg bad A'ishah, i hvem Gud finder behag, fortælle mig om profetens moral, og hun sagde: **'Hans moral var Koranen.'**"

Dette betyder, at profeten ﷺ overholdt dens love og befalinger og afholdt sig fra det, den forbød. Han efterlevede og tilegnede sig dens dyder. Profeten ﷺ sagde:

'Gud har sendt mig for at fuldkommengøre den gode moral og fuldkommengøre de gode gerninger.' (Bukhari & Ahmed)

Gud, den Ophøjede, beskriver profeten ﷺ ved at sige:

﴾Og sandelig, du har en fremragende moralsk karakter﴿ [68:4]

Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, var tjener for profeten ﷺ i ti år; dag ind og dag ud, under profetens rejser, og mens han var bosiddende i Medina. I denne periode fik han kendskab til profetens væremåde. Han sagde:

'Profeten ﷺ havde den højeste moral iblandt menneskene. Han bandede aldrig og var heller ikke uforskammet, og han forbandede heller ikke nogen. Når han bebrejdede nogen noget, sagde han: 'Hvad er der i vejen med ham, måtte hans pande blive støvet.' (Bukhari #5684)

5. **Høflighed og gode manerer**: Sahl b. Sa'd, i hvem Gud finder behag, berettede:

"Man bød profeten ﷺ noget at drikke, og han drak af det. På hans højre side var der en dreng, og på hans venstre side var der nogle ældre mænd. Han spurgte drengen: 'Har du noget imod, at jeg giver drikken til dem?' Drengen sagde: **'O Guds profet! Ved Gud! Jeg vil ikke afgive min ret til drikken til nogen** [fordi jeg sidder på din højre side].' Guds sendebud ﷺ rakte drengen drikken." (Bukhari #2319)

6. **Kærlighed til reformering og forsoning**: Sahl b. Sa'd, i hvem Gud finder behag, sagde, at *Qubaa'*-folket bekæmpede hinanden indbyrdes og kastede sten efter hinanden. Da dette kom profeten Muhammed ﷺ for øre, sagde han:

'Før os hen til dem, så vi kan løse konflikten og skabe fred imellem dem.' (Bukhari #2547)

7. **Beordring til det gode og forbud mod det onde**: Abdullah b. Abbas, i hvem Gud finder behag, sagde:

Guds sendebud ﷺ så en mand, der bar en guldring, og han rakte ud efter den og kastede den bort. Så sagde han:

'Ville nogen af jer finde et brændende kul og anbringe det på sin hånd?!'

Man sagde til manden, efter at profeten ﷺ var gået: 'Tag din ring! Brug den godt [ved at sælge den].' Manden sagde: 'Nej, ved Gud! Jeg vil ikke tage den, efter at Guds sendebud ﷺ har kastet den bort.' (Muslim #2090)

8. **Kærlighed til renhed**: Muhaajir b. Qunfudth, i hvem Gud finder behag, berettede, at han gik forbi profeten ﷺ, mens han ladede vandet; han hilste ham med et Salaam, men profeten ﷺ hilste ikke igen, før han havde udført wudhu (vask til bøn,) og undskyldte:

'Jeg brød mig ikke om at nævne Guds navn, så længe jeg ikke var ren.' (Ibn Khuzaimah #206)

9. **At vare sin mund**: Abdullah b. Abi O'faa, i hvem Gud finder behag, sagde, at Guds sendebud ﷺ brugte megen tid på at ihukomme Gud; han talte ikke, uden at det var nødvendigt. Han forlængede sine bønner og forkortede sin prædiken, og han holdt sig ikke for fin til at hjælpe den, der var trængende, fattig eller enke. (Ibn Hib'ban #6423)

10. **At udmærke sig i sin tilbedelse**: A'ishah, i hvem Gud finder behag, sagde, at Guds profet ﷺ bad om natten, indtil hans fødder svulmede op.

A'ishah sagde: 'Hvorfor gør du det, o Guds sendebud, når Gud har tilgivet dig dine tidligere og fremtidige synder?' Profeten ﷺ sagde: **'Skal jeg så ikke være en taknemmelig tjener?'** (Bukhari #4557)

11. **Nænsomhed og blidhed**: Abu Hurairah, i hvem Gud finder behag, sagde, at At-Tufail b. Amr ad-Dawsi og hans venner kom for at mødes med profeten ﷺ.

De sagde: 'O Guds sendebud, *Daws*-stammen har nægtet at acceptere islam, så bed Gud straffe dem. Så blev der sagt: '*Daws*-stammen er dømt til døden!' Profeten ﷺ løftede hænderne i bøn og sagde: **'O Gud, før *Daws*-stammen til troen og lad dem tilslutte sig mig!'**

12. **Et godt udseende**: Al-Baraa' b. Aazib, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Profeten ﷺ var af middel højde. Han havde brede skuldre. Hans hår nåede ned til øreflipperne. Engang så jeg ham iført en rød klædning; jeg har aldrig set nogen så smuk som ham.' (Bukhari #2358)

13. **Askese**: Abdullah b. Masood, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Guds sendebud ﷺ sov på en måtte af strå. Når han stod op, havde han mærker i siden fra måtten, som han havde sovet på. Vi sagde: 'O Guds sendebud, skal vi ikke lave en madras til dig?' Han sagde: 'Hvad skal jeg med denne verden? Jeg er kun som en vejfarende, der rider på et dyr, og som hviler sig i skyggen af et træ, og så forlader det og rejser videre.' (Tirmidthi #2377)

Amr' b. al-Haarith, i hvem Gud finder behag, sagde, at Guds sendebud ﷺ ikke efterlod sig en *Dirham* eller *Dinar*, eller en mandlig eller kvindelig slave efter sin død. Han efterlod sig kun et hvidt muldyr, sine våben og et stykke jord, som han forærede som *Sadaqah* (velgørenhed).' (Bukhari #2588)

14. **Uselviskhed**: Sahl b. Sa'd, i hvem Gud finder behag, sagde:

En kvinde gav Guds sendebud ﷺ en *Burdah* (klædning). Profeten ﷺ spurgte sine venner: 'Ved I, hvad en *Burdah* er?' De svarede, 'Ja, det er et stykke uldent klæde [ligesom et sjal]. Kvinden sagde: 'O Guds sendebud! Jeg har selv vævet dette sjal, for at du skal bære det.' Guds sendebud ﷺ tog imod det og havde brug for det. Efter et stykke tid kom Guds sendebud ﷺ ud af sit hjem iført sjalet, og en af hans venner sagde: 'O Guds sendebud! Lad mig få sjalet på!' Guds sendebud ﷺ sagde: 'Ja.' Derefter sad han et stykke tid, og så gik han hjem, foldede sjalet og sendte det til den ven, der havde bedt om det. De andre venner, i hvem Gud finder behag, skældte ham ud og sagde: 'Det var ikke pænt af dig at bede ham om sjalet; især når du ved, at han ikke ville sige nej til nogen eller sende dem tomhændet bort! Manden sagde: Ved Gud! Jeg bad ham kun om det, fordi jeg gerne vil indhylles i det sjal, når jeg dør.' Sahl, i hvem Gud finder behag, der har fortalt denne Hadith, sagde: 'Sjalet blev brugt som ligklæde for den mand, da han døde.' (Bukhari #1987)

15. **Stærk tro og tillid til Gud**: Abu Bakr, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Jeg kiggede på de vantros fødder, mens vi var i hulen [*Thawr*]. Jeg sagde, 'O Guds sendebud! Hvis nogen af dem ser ned på sine fødder, vil han se os!' Guds sendebud ﷺ sagde: 'O Abu Bakr! Tvivler du på to personers sikkerhed, når Gud er med dem som den tredje?' (Muslim #1854)

16. **Hengivenhed og medfølelse**: Abu Qatadah, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Guds sendebud ﷺ udførte *Salah* (bøn), mens han holdt en lille pige, Umaamah, datter af Abul-Aas. Når han bøjede sig ned, satte han hende ned, og når han rejste sig, tog han hende op igen.'** (Bukhari #5650)

17. **Forenkling**: Anas, i hvem Gud finder behag, fortalte, at Guds sendebud ﷺ sagde:

> **'Jeg påbegynder bønnen i den hensigt at forlænge den, men så hører jeg et barn græde, og så forkorter jeg bønnen, fordi jeg ved, at det barns mor lider, når hun hører det skrige!'** (Bukhari #677)

18. **Gudfrygtighed og fromhed**: Abu Hurairah, i hvem Gud finder behag, fortalte, at Guds sendebud ﷺ sagde:

> **"Somme tider når jeg kommer hjem til min familie, finder jeg en daddel på sovestedet. Og så tager jeg den op for at spise den; men jeg frygter, at den er noget *Sadaqah* (velgørenhed, hvilket profeten ikke må spise), og lægger den til side.'** (Bukhari #2300)

19. **Gavmildhed**: Anas bin Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Guds sendebud ﷺ er aldrig blevet bedt om noget, når nogen tog islam til sig, uden at han efterkom den pågældendes ønske. En mand kom til profeten ﷺ, og han gav ham en fåreflok, der græssede mellem to bjerge. Manden vendte tilbage til sit folk og sagde: 'O mit folk, tag islam til jer! Muhammed ﷺ giver gavmildt fra sig som en, der ikke frygter fattigdom.'** (Muslim #2312)

20. **Samarbejde**: A'ishah, i hvem Gud finder behag, blev engang spurgt, hvad profeten ﷺ beskæftigede sig med i hjemmet. Hun sagde:

> 'Han hjalp sin familie med pligterne i hjemmet; men når der blev kaldt til bøn, gik han for at deltage i bønnen.'

Al-Baraa bin 'Azib, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Jeg så Guds sendebud ﷺ under Grøftens Slag, hvor han bar på noget jord [der var gravet op af grøften], og der faldt så meget jord på hans bryst, at alle hårene på brystet blev dækket af jord. Han var meget behåret. Jeg hørte ham sige nogle få linier fra Abdullah b. Rawaahahs digt: 'O Gud! Uden Dig ville vi aldrig være blevet vejledt, ej heller ville vi have bedt bønner eller givet almisser. O Gud! Lad roen falde på os, og lad os stå fast over for vore fjender. Sandelig, de har forbrudt sig mod os! Og hvis de søger at så splid, vil vi vise dem bort! Han ﷺ hævede stemmen, mens han citerede disse linjer.'** (Bukhari #2780)

21. **Sandfærdighed**: A'ishah, i hvem Gud finder behag, sagde:

> 'Det træk og den egenskab, som profeten ﷺ hadede mest, var løgnagtighed. Når en mand sagde en løgn i profetens ﷺ forsamling, bebrejdede han ham det, indtil han angrede.' (Tirmidthi 1973)

Selv hans fjender vidnede om hans sandfærdighed. Abu Jahl, som var en af hans argeste fjender, sagde: 'O Muhammed! Jeg siger ikke, at du er en løgner! Men jeg benægter det, du kommer med, og som du opfordrer folk til.' Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Vi ved sandelig, at det, de siger, bedrøver dig, men det er ikke dig, de beskylder for at lyve; men de uretfærdige benægter Guds vers.﴿ [6:33]

22. **Skærpelse af Guds grænser**: A'ishah, i hvem Gud finder behag, siger:

> **'Profeten ﷺ fik ikke valget mellem to ting uden at vælge den letteste af dem, så længe det ikke var en syndig handling. Hvis det var en syndig handling, ville han være den, der var længst fra den. Ved Gud! Han hævnede sig aldrig. Han blev kun vred, når folk overskred Guds grænser; i så fald tog han hævn for Guds skyld.'** (Bukhari #6404)

23. **Et behageligt ansigtsudtryk**: Abdullah bin al-Harith, i hvem Gud finder behag, sagde:

> 'Jeg har aldrig set en mand, som smilede så meget som Guds sendebud ﷺ.' (Tirmidthi #2641)

24. **Ærlighed og trofasthed**: Profeten ﷺ var kendt for sin enestående ærlighed. De vantro i Mekka – der var åbenlyst fjendtlige imod ham – betroede ham deres værdigenstande. Hans ærlighed og trofasthed blev sat på prøve, da de vantro i Mekka undertrykte ham og hans venner, så de blev tvunget til at udvandre til Medina. Han beordrede sin nevø, Ali b. Abi Taleb, i hvem Gud finder behag, at udsætte sin udvandring i tre dage for at levere værdigenstandene tilbage til folk.[3]

Et andet eksempel på hans ærlighed og trofasthed finder man i *Hudaibiyah*-våbenhvileaftalen, hvori han gik ind på, at enhver mand, der deserterede fra profeten, ikke ville blive

[3] Ibn Hishams biografi, Bd. 1, p.493 [Arabisk udgave].

vist tilbage til ham, og at enhver mand, der deserterede fra Quraish, ville blive vist tilbage til dem.

Da profeten kom til Medina, var det lykkedes en mand ved navn Abu Jandal b. Amr at flygte fra de vantro i Mekka, og han drog til Medina. De vantro bad Muhammed om at indfri sit løfte og vise desertøren tilbage. Guds sendebud ﷺ sagde:

> **'O Abu Jandal! Vær tålmodig og bed Gud skænke dig udholdenhed. Gud vil med sikkerhed hjælpe dig og de andre undertrykte, og gøre en ende på jeres lidelser. Vi har indgået en forsoningsaftale med dem, og vi vil ikke bryde den.'** (Baihaquee #18611)

25. **Tapperhed og beslutsomhed:** Ali, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'I skulle have set mig i Badr-slaget! Vi søgte ly bag profeten ﷺ. Han var den iblandt os, der var tættest på fjenden. Den dag var Guds sendebud ﷺ den stærkeste iblandt os.'**
>
> (Ahmed #654)

Hvad angår hans tapperhed under normale omstændigheder, sagde Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag:

> **'Guds sendebud ﷺ var det bedste af mennesker og det modigste. En nat blev indbyggerne i Medina bange og begav sig i retning af de lyde, de havde hørt den nat. Guds sendebud ﷺ mødte dem, da han var på vej tilbage fra det sted, hvor lyden kom fra, efter at have sikret sig, at der ikke var noget galt. Han red på en hest, der tilhørte Abu Talhah, i hvem Gud finder behag, uden sadel, og han havde sit sværd med. Han beroligede folk og sagde: 'Vær ikke bange! Vær ikke bange!'**

Anas, i hvem Gud finder behag, sagde endvidere: 'Sandelig, vi fandt Guds sendebud ﷺ som et hav, dvs. hesten var et hav.'

(Bukhari #2751)

Han mødte dem, siddende på en hest og uden sadel, fordi de krævede en hurtig reaktion, og han havde sit sværd med, fordi det kunne blive nødvendigt at bruge det. Og han fortalte dem, at den hest, han red på, var et hav, en betegnelse for, at den var hurtig. Han ventede ikke på, at andre skulle undersøge grunden til uroen; som man ellers gør i de situationer.

I slaget ved Uhud rådspurgte Guds sendebud ﷺ sine venner. De rådede ham til at kæmpe, mens han ikke selv kunne se nogen grund til det. Men han fulgte deres råd. Da vennerne hørte, hvordan profeten følte, fortrød de deres handling. Ansar (profetens støtter i Medina) sagde til ham, 'O Guds profet! Gør, som det behager dig.' Men han svarede:

'Det passer sig ikke for en profet, som har båret sin krigsdragt, at tage den af, før han har kæmpet.' (Ahmed #14829)

26. **Gavmildhed og gæstfrihed:** Ibn Ab'bas, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Profeten ﷺ var det gavmildeste af mennesker. Han var yderst gavmild under ramadanen, da han mødte Gabriel ﷺ; han mødte ham hver nat under ramadanen for at genlæse Koranen sammen med ham. Guds sendebud ﷺ var mere gavmild end blæsten i denne henseende. (Bukhari #6)

Abu Dharr, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Jeg gik sammen med profeten ﷺ i *Har'rah* (et vulkansk område) nær Medina, og vi kom til Uhud-bjerget; profeten ﷺ sagde: 'O Abu Dharr!' Jeg sagde: 'Her er jeg, o Guds sendebud!' Han sagde: 'Hvis jeg havde en mængde guld svarende til vægten af Uhud-bjerget, så ville jeg give den væk (for Guds skyld) i løbet af en til tre nætter. Jeg ville ikke beholde en eneste dinar, med mindre den skulle bruges til at betale gæld tilbage. (Bukhari #2312)

Jabir b. Abdullah, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Profeten ﷺ nægtede aldrig at give noget af det, han havde, til nogen, der bad om det.' (Bukhari #5687)

27. **Blufærdighed**: Abu Sa'eed al-Khudri, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Profeten ﷺ var mere blufærdig end en jomfru, der sidder for sig selv. Hvis han hadede eller afskyede noget, kunne vi se det på hans ansigtsudtryk.' (Bukhari #5751)

28. **Ydmyghed**: Guds sendebud ﷺ var det mest ydmyge menneske. Han var så ydmyg, at hvis en fremmed kom ind i hans Masjid (moské), kunne han ikke genkende ham blandt hans venner.

Anas bin Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Engang, mens vi sad sammen med Guds sendebud ﷺ i hans Masjid, kom en mand ind på sin kamel, og efter at have fået den til at lægge sig og tøjret den med et reb, sagde han: 'Hvem af jer er Muhammed?' Guds sendebud ﷺ sad tilbagelænet sammen med sine venner. Vi sagde: 'Det er den hvide mand.' Profeten ﷺ var ikke anderledes og skilte sig ikke ud fra sine venner.

Profeten ﷺ holdt sig ikke for fin og forfængelig til at hjælpe de fattige, de trængende og enkerne i deres nød. Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'En kvinde fra Medina, som var lidt syg i sindet, sagde til profeten ﷺ: 'Jeg må bede dig om noget.' Han hjalp hende og efterkom hendes ønsker.'** (Bukhari #670)

29. **Barmhjertighed og medfølelse**: Abu Masood al-Ansari, i hvem Gud finder behag, sagde:

> 'En mand kom til profeten ﷺ og sagde: "O Guds sendebud! Ved Gud! Jeg deltager ikke i Fajr-bønnen (morgenbønnen), fordi den og den forlænger bønnen." Han sagde: 'Jeg har aldrig set Guds sendebud ﷺ sige noget med så stor vrede. Han sagde:
>
> **'O mennesker! Sandelig, der er nogle iblandt jer, som jager folk bort! Hvis I leder bønnen, så gør den kortere. Der er gamle og svage folk, og nogle med særlige behov, bag jer i bønnen.'** (Bukhari #670)

Osama bin Zaid, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Vi sad sammen med Guds sendebud ﷺ. En af hans døtre sendte en person, der bad ham besøge hende og se til hendes søn, der lå for døden. Guds sendebud ﷺ bad personen sige til hende: 'Sandelig, til Gud hører det, som Han tog, og Han har givet alting en fastsat tid. Sig, hun skal være tålmodig og søge Gud, den Ophøjedes belønning.' Hans datter, i hvem Gud finder behag, sendte den samme person tilbage for at sige: 'O Guds profet! Din datter svor, at du ville komme.' Guds sendebud ﷺ rejste sig, og Sa'd bin Ubaadah og Mu'adth bin Jabal ledsagede ham. Guds sendebud ﷺ sad hos barnet, mens det lå for døden. Barnets øjnede stivnede.**

Da Guds sendebud ﷺ så det, græd han. Sa'd sagde til ham, 'Hvad er det, o Guds profet?' Han sagde: 'Det er barmhjertighed, som Gud, den Ophøjede, anbringer i sine tjeneres hjerter. Sandelig, Gud er barmhjertig mod dem, som er barmhjertige mod andre.' (Bukhari #6942)

30. **Overbærenhed og tilgivelse:** Anas bin Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Engang, jeg gik sammen med Guds sendebud ﷺ, var han iført en Yemeni-kappe med en krave med ru kanter. En beduin grab hårdt fat i ham. Jeg kiggede på siden af hans hals og så, at kappens kant havde efterladt et mærke. Beduinen sagde, 'Oh Muhammed! Giv mig [noget] af den Guds rigdom, som du har.' Guds sendebud ﷺ vendte sig mod beduinen, lo og gav ordre til, at man gav ham [nogle penge].' (Bukhari #2980)

Et andet eksempel på hans overbærenhed er historien om den jødiske rabbiner, Zaid bin Sa'nah. Zaid lånte Guds sendebud ﷺ noget. Zaid sagde:

'To eller tre dage før gælden blev betalt tilbage, deltog Guds sendebud ﷺ i begravelsen af en mand fra Ansar. Abu Bakr og Omar, Uthman og nogle andre venner, i hvem Gud finder behag, var sammen med profeten ﷺ. Efter at have udført *Janazah* (begravelsesbønnen) satte han sig ved en mur, og jeg gik hen til ham, greb fat i kanten af hans kappe og så brysk på ham og sagde: 'O Muhammed! Vil du ikke betale mig mit lån tilbage? Jeg har aldrig oplevet, at Abdul-Mutalebs familie har betalt sin gæld for sent!

Jeg så på Omar b. al-Khat'taab, i hvem Gud finder behag – hans øjne var opsvulmede af vrede! Han så på mig og sagde: 'O Guds fjende, taler du til Guds sendebud og

opfører dig over for ham på den måde?! Ved Den, der sendte ham med sandheden, hvis ikke jeg frygtede at gå glip af paradiset (Jannah), havde jeg halshugget dig med mit sværd! Profeten ﷺ så roligt og fredeligt på Omar og sagde: 'O Omar, vi havde mere brug for at høre et råd fra dig om, at jeg skulle betale tilbage med et godt hjerte, og at han høfligt og pænt skulle kræve sin gæld tilbage! O Omar, gå hen og betal lånet tilbage, og giv ham 20 *Sa'a* (vægtenhed) ekstra, fordi du skræmte ham!'

Zaid sagde: 'Omar gik med mig og betalte gælden tilbage, og oveni gav han mig 20 *Sa'a* dadler. Jeg spurgte ham: 'Hvad er det?' Han sagde: 'Guds sendebud ﷺ gav mig ordre til at give dig det, fordi jeg skræmte dig.' Så spurgte Zaid Omar: 'O Omar, ved du, hvem jeg er?' Omar sagde: 'Nej, det gør jeg ikke – hvem er du?' Zaid sagde: 'Jeg er Zaid b. Sa'nah.' Omar spurgte: 'Rabbineren?' Zaid svarede: 'Ja, rabbineren.' Så spurgte Omar ham: 'Hvad fik dig til at sige det, du sagde til profeten ﷺ, og gøre det, du gjorde mod ham?' Zaid svarede: 'O Omar, jeg har set alle tegnene på profeti i Guds sendebuds ﷺ ansigt, undtagen to, som jeg ikke har noteret mig før – hans overbærenhed dominerer over hans uvidenhed, og det andet er, at jo mere barsk, man er over for ham, jo mere venlig og tålmodig bliver han, men nu er jeg overbevist. O Omar, du er mit vidne på, at der er ingen anden end Gud, der fortjener at blive tilbedt, end Gud alene, og min *Deen* (religion) er islam, og Muhammed ﷺ er min profet. Jeg gør dig også til vidne på, at halvdelen af min rigdom – og jeg er blandt de rigeste mennesker i Medina – giver jeg for Guds skyld til alle muslimerne.' Omar, i hvem Gud finder behag, sagde: 'Eller nogle muslimer.' Zaid sagde: 'Så

sagde jeg: 'Ja, nogle af dem.' Både Zaid og Omar, i hvem Gud finder behag, gik tilbage til Guds sendebud ﷺ. Zaid sagde til ham: 'Jeg bevidner, at der er ingen sand Gud, der fortjener at blive tilbedt, andet end Gud alene, og at Muhammed ﷺ er Guds tjener og Hans sendebud.' Han troede på ham og deltog i mange slag, og han døde i Tabuk-slaget – må Gud være Zaid nådig.' (Ibn Hibban #288)

Det måske største eksempel på hans tilgivelse så man, da han benådede folk i Mekka efter dens erobring. Da Guds sendebud ﷺ samlede de mennesker, der havde såret ham og hans venner og drevet dem ud af byen Mekka, sagde han:

'Hvad synes I, jeg skal gøre?' 'De sagde: 'Du er en god og storsindet broder og nevø!' Han sagde: 'Gå – I er fri!' (Baihaqi #18055)

31. **Tålmodighed**: Guds sendebud ﷺ statuerede det flotteste eksempel på tålmodighed. Han var tålmodig med sit folk, før han forkyndte islam for det; for de tilbad afguder og begik syndige handlinger. Han var tålmodig og tolerant over for den chikane, som de vantro i Mekka påførte ham og hans venner, og søgte Guds belønning. Han var også tålmodig og tolerant over for hyklerne i Medina.

Han var et flot eksempel på tålmodighed, når han mistede sine kære; Hans kone Khadija døde i hans levetid. Alle hans børn døde i hans levetid, undtagen Fatima, i hvem Gud finder behag. Hans onkel al-Ab'bas, i hvem Gud finder behag, døde også. Profeten ﷺ var tålmodig og søgte Guds belønning.

Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Vi besøgte Abu Saif - grovsmeden – sammen med profeten ﷺ. Abu Saifs kone var amme for hans søn, Ibrahim. Guds sendebud ﷺ løftede sin søn Ibrahim op,

og kyssede ham og duftede til ham. Efter et stykke tid besøgte han sin søn igen – han var døende. Profeten ﷺ begyndte at græde. Abdurrahmaan b. Auf, i hvem Gud finder behag, sagde: 'O Guds profet, du græder også!' Sendebudet ﷺ sagde: 'O Ibn Auf, det er en barmhjertighed' - Profeten ﷺ udgød flere tårer og sagde: 'Øjnene udgyder tårer, hjertet bliver bedrøvet, men vi siger kun, hvad der behager vores *Rabb,* og vi er bedrøvet over at tage afsked med dig, O Ibrahim!' (Bukhari #1241)

32. **Retfærdighed og rimelighed**: Guds sendebud ﷺ var retfærdig i alle sit livs aspekter og i anvendelsen af Sharia (islamisk lov).

A'ishah, de troendes moder, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Folk fra Quraish-stammen var yderst bekymret over en Makhzoomi-kvinde (dvs. en kvinde fra Bani Makhzoom-stammen), som havde begået tyveri. De diskuterede det indbyrdes og sagde, 'Hvem tør forhandle med profeten ﷺ om hende?'

Til sidst sagde de: 'Hvem tør tale med Guds sendebud ﷺ i denne sag bortset fra Osama b. Zaid, den unge mand, som Guds sendebud ﷺ holdt mest af.' Så Osama, i hvem Gud finder behag, talte med Guds sendebud ﷺ om kvinden. Guds sendebud ﷺ sagde:

'O Osama! Går du i forbøn for hende og overskrider et af Guds forbud!"

Guds sendebud ﷺ rejste sig og sagde:

'Folk før jer er gået til grunde, fordi de fornemme iblandt dem stjal og gik fri; og hvis de fattige og svage

stjal, ville de blive straffet. Ved Gud! Hvis Fatima, Muhammeds datter, stjal, ville jeg hugge hånden af hende.' (Bukhari #3288)

Guds sendebud ﷺ var retfærdig og lod andre hævne sig, hvis han havde skadet dem. Usaid b. Hudhair, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'En mand fra Ansar spøgte med folk og fik dem til at le, og profeten ﷺ gik forbi ham, og stak ham let i siden med en pind, han havde i hånden. Manden udbrød: 'O Guds profet! Lad mig gøre gengæld!' Profeten ﷺ sagde: 'Værsgo!' Manden sagde: 'O Guds sendebud, du har kjortel på, og det havde jeg ikke!' Guds sendebud ﷺ løftede op i sit tøj, og manden fra Ansar kyssede hans krop og sagde: 'Det var kun det, jeg ville, o Guds sendebud!'** (Abu Dawood #5224)

33. **Gudfrygtighed:** Guds sendebud ﷺ var det mest gudfrygtige menneske. Abdullah bin Masoud, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Profeten ﷺ sagde til mig: 'Læs op af Koranen for mig!' Abdullah b. Masood, i hvem Gud finder behag, sagde: 'Skal jeg læse den op for dig, når det er dig, den blev åbenbaret for!' Profeten ﷺ sagde: 'Ja.' Han sagde: 'Jeg begyndte at læse op af kapitlet an-Nisaa, indtil jeg kom til verset: ﴾Hvordan så, hvis Vi stillede et vidne fra hvert folkeslag, og Vi stillede dig som vidne over for dem!﴿ (4:41)**
>
> **Så sagde profeten ﷺ: 'Det er nok!' Abdullah b. Masood, i hvem Gud finder behag, sagde, jeg vendte mig om og så, at profeten ﷺ græd.'** (Bukhari #4763)

A'ishah, de troendes moder, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Hvis Guds sendebud ﷺ så mørke skyer på himlen; gik han frem og tilbage og ind og ud af huset, og hans ansigtsudtryk ændrede sig. Så snart det regnede, slappede profeten ﷺ af. A'ishah, i hvem Gud finder behag, spurgte ham ud om det, og han sagde: **'Jeg ved det ikke, måske er det, som nogle har sagt:**

﴾Da de så (straffen i form af) en sky, der gled hen over himlen og kom hen over deres dale, sagde de: 'Denne sky vil give os regn! Nej, det er den (ulykke), som I har ønsket fremskyndet! En vind, hvori der er en smertefuld straf!﴿[4] (46:24)

34. **Tilfredshed og hjertets rigdom:** Omar b. al-Khattab, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Jeg kom ind i profetens ﷺ hus og fandt ham liggende på en stråmåtte, og under sit hoved havde han en læderpude udstoppet med fibre. Han havde en kande med vand ved sine fødder, og der hang noget tøj på væggen. Han havde mærker i siden fra den måtte, han lå på. Omar, i hvem Gud finder behag, græd, da han så det, og sendebudet ﷺ spurgte ham: 'Hvorfor græder du?' Omar sagde: 'O Guds sendebud! Kongen og Kejseren nyder godt af det bedste fra denne verden, mens du, Guds sendebud ﷺ ?!' Han sagde: 'Er du ikke glad for, at de kun nyder denne verden, mens vi vil nyde det hinsides?' (Bukhari #4629)

35. **Ønske om det gode for alle, også hans fjender:** A'ishah, de troendes moder, i hvem Gud finder behag, sagde:

'Jeg spurgte Guds sendebud ﷺ: "Har du oplevet en dag, der var hårdere end slaget ved Uhud?" Han svarede: 'Jeg

[4] Bukhari #3034.

led meget på grund jeres folk! Det værste, jeg har oplevet, skete på al-'Aqabah-dagen, da jeg talte med Ali b. Abd Yaleel b. Abd Kilaal (for at få støtte) og han svigtede mig og forlod mig. Jeg drog derfra og var meget fortvivlet, og gik på må og få – indtil jeg nåede til et område, der hedder Qarn ath-Tha'ali. Jeg løftede ansigtet mod himlen og så en sky, der skyggede for mig, og deri var Gabriel. Gabriel ﷺ kaldte på mig og sagde: 'O Muhammed. Gud, den Ophøjede har hørt, hvad dit folk har sagt til dig, og hvad de har svaret dig, – og har sendt bjergenes engel, så du kan befale ham at gøre, som du ønsker.' Profeten ﷺ sagde: 'Bjergenes engel kaldte på mig og sagde: O Muhammed, Jeg vil gøre alt, hvad du befaler mig. Hvis du ønsker det, kan jeg slå de to bjerge sammen og knuse dem alle.' Guds sendebud ﷺ sagde: 'Jeg håber, at Gud vil bringe fra dem noget afkom, der vil tilbede Gud alene og ikke dyrke andre guder end Ham.' (Bukhari #3059)

Abdullah b. Omar, i hvem Gud finder behag, sagde:

"Da Abdullah b. Ubai b. Salool døde, kom hans søn Abdullah b. Abdullah hen til profeten ﷺ og bad ham om hans kjortel, så de kunne indhylle deres far i den. Så bad han profeten ﷺ om at bede *Janazah*-bønnen (begravelsesbønnen) over ham, og han rejste sig for at gøre det, men Omar, i hvem Gud finder behag, greb fat i profetens ﷺ tøj og sagde: 'O Guds sendebud! Vil du bede for ham, når Gud har forbudt dig at gøre det! Guds sendebud ﷺ sagde: **'Gud har givet mig valget, for Han siger:**

﴾Bed om tilgivelse for dem, eller bed ikke om tilgivelse for dem; selv om du beder om tilgivelse for dem

halvfjerds gange, vil Gud ikke tilgive dem; det er, fordi de ikke tror på Gud og hans sendebud, og Gud retleder ikke dem, der overskrider Hans grænser.❱ [9:80]

Og jeg vil bede om tilgivelse for ham mere end halvfjerds gange.' Så sagde Omar, i hvem Gud finder behag: 'Han er en hykler!' Profeten udførte bønnen, og Gud åbenbarede følgende vers:

❰Og bed ikke for nogen af dem, når de dør, og stå ikke ved hanș grav.❱ [9:84] (Bukhari #2400)

Nogle af profetens etiske sædvaner:

1. **Profetens nære forhold til sine venner**: Dette er velkendt, eftersom vi har detaljerede beretninger om hans livshistorie. Profeten ﷺ er det eksempel, som vi skal efterfølge i alle henseender. Jareer b. Abdullah, i hvem Gud finder behag, sagde: 'Profeten ﷺ afviste mig ikke, efter jeg var konverteret til islam. Han smilede altid, når han så på mig. Engang beklagede jeg mig til ham over, at jeg ikke kunne sidde fast på en hest, og så slog han mig mildt med håndfladen på brystet og bønfaldt Gud og sagde:

> **'O Gud! Få ham til at sidde fast, og gør ham til en person, som er vejledt og vejleder andre.'** (Bukhari #5739)

Profeten ﷺ underholdt sine venner og spøgte med dem: Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, fortalte, at Guds sendebud ﷺ havde den bedste moral. Jeg havde en yngre bror, som hed Abu Umair – han legede med en lille fugl, der hed 'An-Nughair'. Profeten ﷺ sagde til ham:

> **'O Abu Umair, hvad har Nughair gjort dig?!' mens han legede med den.** (Muslim #2150)

Profeten ﷺ underholdt og spøgte ikke kun i ord; han gjorde det også i praksis. Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

> 'En beduin ved navn Zahir b. Haram gav profeten ﷺ gaver, og han gjorde nogle ting for ham. Profeten ﷺ sagde: **'Zahir er vores ørken, og vi er hans by.'**
>
> Profeten ﷺ nærmede sig ham, mens han solgte sine varer, og profeten ﷺ omfavnede ham bagfra, uden at han kunne se ham. Så sagde han: 'Slip mig! Hvem er det?' Da det gik op for ham, at det var profeten ﷺ, der omfavnede ham, trykkede han sin ryg ind mod sendebudets bryst! Så

sagde Guds sendebud ﷺ: 'Hvem vil købe den slave af mig?' Zahir sagde: 'O Guds sendebud, er jeg værdiløs?' Guds sendebud ﷺ sagde:

> **'Du er ikke værdiløs for Gud!'** eller han sagde: **'Du er værdifuld og dyrebar for Gud.'** (Ibn Hibban #5790)

2. **Han rådspurgte sine venner**: Profeten ﷺ spurgte sine venner *til råds,* og *tog deres* holdninger og synspunkter i betragtning i sager og spørgsmål, som der ikke var åbenbaret noget om. Abu Hurairah, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Jeg har ikke set nogen, der rådførte sig mere med sine venner end Guds sendebud ﷺ.'** (Tirmidthi #1714)

3. **Besøg hos syge, uanset om de var muslimer eller ikke-muslimer**: Profeten ﷺ interesserede sig for sine venner og sikrede sig, at de havde det godt. Hvis han hørte, at en af hans venner var syg, skyndte han sig hen til ham sammen med de venner, der var til stede. Han besøgte ikke kun de muslimer, der var syge, men også ikke-muslimer. Anas b. Malik, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'En jødisk dreng, der tjente hos profeten ﷺ, blev syg. Så sagde profeten ﷺ: 'Lad os gå hen at besøge ham.' Da de kom ind, sad drengens far ved hans hoved, og Guds sendebud ﷺ sagde: 'Sig, at der er ingen anden Gud end Allah og jeg vil gå i forbøn for dig på Dommedag.' Drengen så på sin far, og faderen sagde: 'Adlyd profeten!' og så sagde drengen: 'Der er ingen anden Gud end Allah, og Muhammed ﷺ er Hans sendebud.' Guds sendebud ﷺ sagde: 'Al pris tilfalder Gud, som har reddet ham fra Helvedes ild.'** (Ibn Hibban #2960)

4. **Han var taknemmelig, når folk var gode mod ham, og belønnede det gavmildt:** Abdullah b. Omar, i hvem Gud finder behag, sagde, at Guds sendebud ﷺ sagde:

> **'Den, der søger tilflugt hos Gud, må I ikke gøre fortræd. Hvis nogen beder jer om noget i Guds navn, så giv dem det. Hvis nogen indbyder jer, så tag imod indbydelsen. Hvis nogen gør jer en tjeneste, så beløn ham; men hvis I ikke kan finde noget at belønne ham med, så bed en bøn for ham, indtil I mener, I har gjort gengæld.'** (Ahmed #6106)

A'ishah, i hvem Gud finder behag, siger:

> **'Guds sendebud ﷺ tog imod gaver og belønnede folk gavmildt for det.'** (Bukhari #2445)

5. **Sendebudets kærlighed til alt, hvad der er smukt og godt:** Anas, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Guds sendebuds ﷺ hånd var blødere end noget silkestof, jeg nogen sinde har rørt ved, og hans duft var sødere end nogen parfume, jeg har duftet til.'** (Bukhari #3368)

6. **Guds sendebud ﷺ elskede at hjælpe andre ved at gå i forbøn for dem:**

Abdullah b. Abbas, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Bareerahs mand var en slave ved navn Mugheeth – Jeg så ham gå bag hende på gaden i Medina og græde, og hans tårer faldt på hans skæg. Guds sendebud ﷺ sagde til Al-Abbas: 'Undrer du dig ikke over, at Mugheeth elsker Bareerah så højt og Bareerah hader Mugheeth så meget!'**
>
> **Profeten ﷺ sagde til Bareerah: 'Hvorfor går du ikke tilbage til ham?' Hun sagde til ham: 'Befaler du mig at**

gøre det?' Så sagde han: 'Nej, men jeg går i forbøn for ham.' Hun sagde: 'Jeg har ikke brug for ham.' (Bukhari # 4875)

7. **Guds sendebud ﷺ betjente sig selv**: A'ishah, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Jeg blev spurgt, hvordan Guds sendebud ﷺ opførte sig hjemme.' Hun sagde: 'Han var som enhver anden; han vaskede sit tøj, malkede sit får, og betjente sig selv.'**
>
> (Ahmed 24998)

Profetens ædle moral gjorde ikke blot, at han betjente sig selv; men han betjente også andre. A'ishah, i hvem Gud finder behag, sagde:

> **'Jeg blev spurgt, hvordan Guds sendebud ﷺ opførte sig hjemme.' Hun sagde: 'Han hjalp til i huset, og når han hørte Adthan (kaldet til bøn), tog han hen til moskeen.'** (Bukhari 5048)

Retfærdige udsagn:

1. Den tyske digter, Goethe, sagde: 'Jeg ledte i historien efter et forbillede for menneskene og fandt, at det var Muhammed ﷺ.'

2. Professor Keith Moore, skrev i sin bog: "The Developing Human": Det står klart for mig, at disse udsagn må være kommet til Muhammed fra Gud, eller Allah, for det meste af den viden blev først opdaget mange århundreder senere. Dette beviser for mig, at Muhammed må have været Guds, eller Allahs sendebud.' Han sagde også: 'Jeg har ingen problemer med at forlige mig med, at det var en guddommelig inspiration eller åbenbaring, der førte ham frem til disse udsagn.'

3. Dr. Maurice Bucaille, skrev i sin bog: "Le Coran et la science moderne": 'Efter en helt objektiv undersøgelse af den [Koranen] set i lyset af den moderne videnskab, må vi erkende, at der er overensstemmelse imellem de to, som det allerede er blevet bemærket flere gange. Vi må anse det for utænkeligt for et menneske på Muhammeds tid at have været ophavsmand til sådanne udsagn, på baggrund af den viden, der fandtes på hans tid. Det er bl.a. sådanne iagttagelser, der gør Koranen enestående og tvinger den objektive videnskabsmand til at erkende, at han ikke kan komme med en forklaring, der udelukkende bygger på materialistiske ræsonnementer.'

4. Annie Besant skrev i 'The Life and Teachings of Mohammad': 'Det er umuligt for nogen, der studerer Arabiens store profets liv og karakter, og som kender hans lære og livsførelse, at føle andet end ærbødighed over for den

mægtige profet, et af den Ophøjedes store sendebud. Og selv om jeg i det, jeg fremlægger for jer, vil fortælle mange ting, som mange er bekendt med, så føler jeg selv, når jeg genlæser dem, en ny beundring, en ny ærbødighed over for den store arabiske lærer.'

5. Dr. Gustav Weil skrev i 'Geschichte der islamischen Völker': 'Muhammed var et lysende eksempel for sit folk. Hans karakter var ren og pletfri. Hans hus, hans tøj, hans mad – alt var præget af en sjælden enkelhed. Så fordringsløs var han, at han ikke ønskede at modtage nogen særlige tegn på ærbødighed fra sine venner, ej heller tog han imod nogen tjeneste fra sin slave, som han selv kunne udføre. Han var til rådighed for alle på alle tidspunkter. Han besøgte de syge og følte med alle. Ubegrænset var hans godgørenhed og gavmildhed, ligesom hans interesse for og engagement i samfundets ve og vel.'

6. Maurice Gaudefroy sagde: 'Muhammed var profet, teolog, en så åbenlys kendsgerning, at man er utilbøjelig til at slå det fast. De mænd, der omgav ham og udgjorde eliten i det tidlige muslimske samfund, kappedes om at overholde den lov, som han havde indført i Guds navn, og om at følge hans lære og eksempel.'[5]

7. Washington Irving sagde: 'Hans militære triumfer vakte ingen stolthed eller forfængelig æresfølelse, som de ville have gjort, hvis de havde haft et selvisk formål. Da hans magt var på sit højeste, opretholdt han den samme enkle livsførelse og fremtoning som i modgangstider. Han førte sig så langt fra frem som en kongelig person, at det mishagede ham, hvis nogen, når han kom ind i et rum, viste ham nogen usædvanlige tegn på respekt.'

[5] Seerah-encyklopædien, for Afzalur-Rahman

8. Marquis de Dufferin sagde: 'Det er den muslimske videnskab, den muslimske kunst og den muslimske litteratur, som Europa kan takke for, at det blev befriet fra den mørke middelalder.'[6]

[6] ibid.

Profetens hustruer ﷺ:

Da profetens første hustru Khadija, i hvem Gud finder behag, var død, giftede profeten ﷺ sig med 11 kvinder; alle var fraskilte og voksne, undtagen A'ishah, i hvem Gud finder behag. Seks af hans hustruer kom fra Quraish-stammen, fem kom fra andre arabiske stammer, og en kom fra de koptiske kristne i Egypten. Hun var mor til Ibrahim. Profeten ﷺ sagde:

> **'Hvis I har koptere under jeres styre, skal I behandle dem godt, for imellem os er der et løfte og et slægtskab.'** (Abdurrazaaq #19325)

Profeten ﷺ giftede sig med disse kvinder af flere grunde:

1. **Religiøse og lovgivningsmæssige formål:** Profeten ﷺ giftede sig med Zainab b. Jahsh, i hvem Gud finder behag. I vankundighedens tid forbød araberne en mand at gifte sig med sin adoptivsøns kone. De mente, at en adoptivsøn var som en ægte søn i alle henseender. Profeten ﷺ giftede sig med hende, selv om hun havde været gift med hans adoptivsøn, Zaid b. Harithah, i hvem Gud finder behag. Guds sendebud ﷺ giftede sig med hende for at afskaffe den form for tro. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Men da Zaid havde været gift med hende et stykke tid, gav Vi dig hende som hustru, så de troende ikke skulle være i tvivl, hvad angår deres adoptivsønners hustruer, når de havde været gift; og Guds befaling skal opfyldes.﴿** (33:37)

2. **Politiske grunde og for forkyndelsens skyld (*Da'wah*), for at åbne folks hjerter, og for at tiltrække de arabiske stammers følelser:** Guds sendebud ﷺ giftede sig med kvinder fra de største og stærkeste arabiske stammer.

Profeten ﷺ beordrede sine venner, i hvem Gud finder behag, at gøre det samme. Profeten ﷺ sagde til Abdurrahmaan b. Auf, i hvem Gud finder behag:

'Hvis de adlyder dig (dvs. accepterer islam), så gift dig med datteren af stammens overhoved.'

Dr. Cahan sagde: 'Nogle aspekter af hans liv kan virke forvirrende på os set i lyset af vore dages mentalitet. Sendebudet beskyldes for at være besat af materielt begær og at have haft ni hustruer, som han giftede sig med, efter at hans hustru Khadija, i hvem Gud finder behag, døde. Men det står klart, at de fleste af disse ægteskaber blev indgået af politiske grunde for at vinde nogle højagtedes og stammers loyalitet.'

3. **Sociale grunde**: Profeten ﷺ giftede sig med nogle af sine venners hustruer, efter at vennerne var døde i Jihad eller under deres missionsrejser (*Da'wah*). Han giftede sig med dem, selv om de var ældre end han, og han gjorde det for at ære dem og deres ægtemænd.

Den italienske forfatter Veccia Vaglieri skrev i sin bog 'Apologia dell'islamismo': 'I sine unge år, hvor det seksuelle instinkt plejer at være på sit højeste, giftede Muhammed ﷺ sig kun med én kvinde. Selv om han levede i det samfund, han levede i, hvor polygami snarere var reglen end undtagelsen, og det var let at få skilsmisse – giftede han sig kun med én kvinde, selv om hun var 15 år ældre end han. Han var hende en trofast ægtemand i 25 år og giftede sig ikke med nogen anden kvinde før efter hendes død. På det tidspunkt var han 50 år gammel. Bag hvert af de ægteskaber lå der sociale og politiske formål, i den forstand at han ønskede at ære de fromme kvinder eller skabe loyalitet hos visse stammer, så islam kunne blive udbredt blandt dem. Alle

de hustruer, Muhammed ﷺ giftede sig med, var *tidligere gift*, og de var ikke unge og smukke; undtagen A'ishah, i hvem Gud finder behag. Så hvordan kan nogen hævde, at han var et vellystigt menneske? Han var et menneske, ikke en gud. Hans ønske om at få en søn kan også have fået ham til at gifte sig; for de drengebørn, han fik med Khadija, døde alle sammen. Og selv om han ikke havde de økonomiske ressourcer, påtog han sig de økonomiske forpligtelser over for sin store familie. Han var retfærdig over for dem alle sammen og gjorde ikke forskel på dem. Han fulgte samme praksis som andre profeter så som Moses og andre, som ingen bebrejdede, at de havde flere hustruer. Er grunden til, at folk bebrejder Muhammed ﷺ det, at vi kender hans liv i detaljer, og kender så lidt til detaljerne i de tidligere profeters liv?

Thomas Carlyle sagde: 'Muhammed selv, var ifølge alt, hvad der kan siges om ham, ikke i sine drifters vold. Vi tager meget fejl, hvis vi opfatter den mand som en gemen vellystning, der kun søgte at tilfredsstille sine lyster.'[7]

[7] 'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'

Tekster, der beviser, at Muhammed ﷺ var profet:

Beviser fra Koranen:

1. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Muhammed er ikke far til nogen af jeres mænd, men (han er) Guds sendebud, og profeternes forsegling.﴿**
>
> (33:40)

2. Jesus ﷺ bragte det glade budskab om Muhammed i evangeliet. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Og husk, at Jesus, Marias søn, sagde: "O Israels børn! Jeg er Guds sendebud (sendt) til jer, og bekræfter Loven, (der kom) før mig, og bringer jer det glade budskab om en profet, der kommer efter mig, hvis navn skal være Ahmad."﴿** (61:6)

Beviser fra Sunnah:

Profeten ﷺ sagde:

> **'Mit eksempel og de tidligere profeters eksempel er som en mand, der har bygget et hus og pyntet det undtagen en enkelt byggeblok, der mangler i et hjørne; folk gik rundt om huset og beundrede dets skønhed og sagde, 'bare der ikke manglede det stykke!' Profeten ﷺ sagde: 'Jeg er det stykke, jeg er profeternes forsegling.'** (Bukhari #3342)

Tidligere skrifter:

Ataa' b. Yasaar, i hvem Gud finder behag, sagde: 'Jeg mødte Abdullah b. Amr b. al-Aas, i hvem Gud finder behag, og spurgte ham:

'Fortæl mig, hvordan Guds sendebud ﷺ beskrives i Toraen.' Han sagde: 'Han beskrives i Toraen med noget af det samme som i Koranen; 'Sandelig, vi har sendt dig som vidne (over for menneskeheden) og en, der bringer glade budskaber, og advarer andre, og en, der beskytter og sikrer de jævne folk. Du er Min tjener og Mit sendebud; Jeg kaldte dig *Mutawakkil* (Den, der har tillid til Gud). Du er hverken grov eller uforskammet, og du råber ikke højt på gaden. Du gengælder ikke ondt med ondt; men du tilgiver og viser nåde. Jeg vil ikke hjemkalde hans sjæl, før jeg retleder de afvigende folk, og før de siger, 'Der er ingen anden Gud end Allah', og før de ser sandheden klart.'

Ataa', i hvem Gud finder behag, sagde: Jeg mødte rabbineren Ka'b, og spurgte ham ud om denne beretning, og han afveg ikke fra Abdullah b. Amr b. Al-Aas, i hvem Gud finder behag, bortset fra en ubetydelig forskel i beretningens ordlyd.' (Baihaqi #13079)

Abdul-Ahad Dawud, sagde: 'men jeg har forsøgt at bygge mine argumenter på afsnit af Bibelen, som næppe kan give anledning til sproglige stridigheder. Jeg behøver ikke gå via latin, græsk eller aramæisk, for det ville være nytteløst: men jeg vil bare bringe teksten med den samme ordlyd fra den reviderede udgave, som er offentliggjort af the British and Foreign Bible Society.

Vi læser følgende ord i femte Mosebog kapitel xviii. vers 18: "Jeg vil af deres egen midte lade en profet som dig fremstå for

dem, og jeg vil lægge mine ord i hans mund." Hvis disse ord ikke gælder profeten Muhammed, er de endnu ikke gået i opfyldelse. Profeten Jesus hævdede aldrig selv at være den profet, der hentydes til. Selv hans disciple var af samme mening: de afventede Jesu genkomst for at få profetien opfyldt. Foreløbig er det ubestrideligt, at Jesu komme ikke var opfyldelsen af ordene "en profet som dig," og hans genkomst kan næppe være det. Jesus vil ifølge sin Kirke, komme tilbage som dommer og ikke som lovgiver. Men ved "den forjættedes" højre hånd "lyste lovens ild for dem."

Når man skal fastslå den forjættede profets personlighed er en anden af Moses' profetier, en stor hjælp hvor der tales om, at Gud træder frem i sin stråleglans fra Paran, dalen i Mekka. Ordene i femte Mosebog, kapitel xxxiii. vers 2, lyder som følger: "Herren kommer fra Sinaj, bryder frem fra Se'ir, han træder frem i stråleglans fra Parans bjerge, og han kom fra de 10.000 hellige, ved hans højre hånd lyste lovens ild for dem."

Ifølge disse ord sammenlignes Herren med solen. Han kommer fra Sinai, han bryder frem fra Se'ir, men han træder frem i stråleglans fra Paran, hvor han skulle komme til syne med 10.000 hellige med lovens ild ved sin højre hånd. Ingen af israelitterne, heller ikke Jesus, havde noget at gøre med Paran. Hagar og hendes søn Ismael vandrede i Be'ersjebas ørken, og de slog sig derefter ned i Parans ørken (Første Mosebog xxi. 21). Han giftede sig med en egyptisk kvinde, og gennem sin førstefødte, Kedar, blev han stamfader til araberne, som siden dengang og indtil nu har været bosiddende i Paran. Og når Muhammed, som det er kendt for alle, nedstammer fra Ismael gennem Kedar, og han dukkede op som profet i Parans ørken og kom tilbage til Mekka med 10.000 af de hellige (troende) og bragte lovens ild til sit folk,

er det så ikke en fuldstændig opfyldelse af ovennævnte profeti?

Ordlyden i profeten Habakkuks profeti er særlig bemærkelsesværdig. "Hans (den hellige fra Paran) herlighed dækker himlen, og jorden er fuld af hans pris". Ordet "pris" er meget vigtigt, idet selve Muhammeds navn betyder "den lovpriste"." Ud over araberne havde indbyggerne i Parans ørken også fået lovet en åbenbaring: "Ørkenen og dens byer skal løfte røsten, lejrene, hvor Kedar bor; Selas beboere skal juble, fra bjergenes toppe skal de råbe. De skal give Herren ære, og forkynde hans pris for de fjerne øer. Herren drager ud som en helt, som en kriger vækker han sin lidenskab; han skriger, han udstøder kampråb, over for fjenderne bryster han sig over sin styrke." (Esajas xlii 11-13).

I forbindelse med det er der to andre bemærkelsesværdige profetier, hvor der hentydes til Kedar. Den ene står i kapitel lx. i Esajas: "Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet. Herrens herlighed er brudt frem over dig. For se, mørket dækker jorden, mulmet dækker folkene; men over dig bryder Herren frem. Hans herlighed viser sig over dig ... Kameler i mængde flokkes hos dig, dromedarer fra Midjan og Efa, fra Saba kommer de alle sammen ... Alle fårene fra Kedar samles hos dig, Nibajots væddere er til din tjeneste; jeg tager imod ofrene på mit alter og smykker mit herlige tempel. " (1-7). Den anden profeti er også i Esajas om den byrde, der tynger Arabien: I Dedans karavaner, søg nattely i ødemarkens krat. I, der bor i Temas land, bring vand ud til de tørstende, gå flygtningene i møde med brød. De er flygtet fra sværdet, for de dragne sværd og den spændte bue, for krigens tunge byrde. Dette siger Herren til mig: "Om et år, som daglejeren beregner det, skal al Kedars herlighed forsvinde. Der bliver kun en lille rest af Kedars heltes buer tilbage." Læs disse profetier i Esajas set i

lyset af den profeti i femte Mosebog, der siger, at Gud træder frem i stråleglans fra Parans bjerge.

Hvis Ismael boede i Parans ørken, hvor han fik sønnen Kedar, som er arabernes stamfader; og hvis Kedars sønner skulle modtage en åbenbaring fra Gud; hvis fårene fra Kedar skulle modtages på et guddommeligt alter for at smykke "mit herlige tempel", hvor mørket skulle dække jorden i nogle hundrede år, og hvor netop det land så skulle modtage Guds lys; og hvis al Kedars herlighed skulle forsvinde og kun en lille rest af Kedars heltes buer skulle være tilbage inden for et år efter, at nogen flygtede fra sværdet og de spændte buer – så er den hellige fra Parans bjerge (Habakkuk iii 3) ingen anden end profeten Muhammed. Profeten Muhammed er den hellige efterkommer af Ismael, gennem Kedar, som boede i Parans ørken. Muhammed er den eneste profet, gennem hvem araberne modtog åbenbaringer på det tidspunkt, hvor mørket dækkede jorden.

Gennem ham trådte Guds stråleglans frem fra Paran, og Mekka er det eneste sted, hvor Guds tempel er smykket, og fårene fra Kedar bliver modtaget på dets alter. Profeten Muhammed blev forfulgt og måtte forlade Mekka. Han tørstede og flygtede fra det dragne sværd og de spændte buer, og inden for et år efter flugten møder Kedars efterkommere ham ved Badr, stedet, hvor det første slag fandt sted mellem folkene fra Mekka og profeten; kun en lille rest af Kedards heltes buer bliver tilbage, og Kedars herlighed forsvinder. Hvis den hellige profet ikke kan opfattes som opfyldelsen af alle disse profetier, så er de stadig ikke opfyldt. "Mit herlige tempel", der nævnes i Esajas lx, vers 7, er Guds hus i Mekka og ikke Kristi kirke, som kristne fortolkere tror. Fårene fra Kedar, som også er nævnt i vers 7, er aldrig kommet til Kristi kirke; og det er en kendsgerning, at lejrene,

hvor Kedar bor, og deres indbyggere er de eneste mennesker i hele verden, som Kristi kirke ikke er trængt ind i.

Igen er omtalen af de 10.000 hellige i femte Mosebog, xxx 3 meget vigtig. Han (Gud) trådte frem i sin stråleglans fra Paran, og kom med 10.000 hellige. Hvis man læser hele historien om Parans ørken, finder man ingen anden begivenhed end den, hvor Mekka blev erobret af profeten. Han kommer med 10.000 tilhængere fra Medina og træder igen ind i "mit herlige tempel." Han bringer verden lovens ild, som reducerede alle andre love til aske. Talsmanden - Sandhedens ånd - som blev omtalt af profeten Jesus, var ingen anden end Muhammed selv. Det kan ikke være Helligånden, som den kristne teologi hævder. "Det er bedst for jer, at jeg rejser bort," siger Jesus, "for hvis jeg ikke rejser bort, vil Talsmanden ikke komme til jer, men hvis jeg rejser bort, vil jeg sende ham til jer."

Ordene viser klart, at Talsmanden skulle komme, efter at Jesus var rejst bort, og at han ikke var sammen med ham, da han sagde de ord. Kan vi tillade os at tro, at Jesus ikke havde Helligånden hos sig, hvis dens komme var betinget af, at Jesus rejste bort? Og den måde, Jesus beskriver talsmanden på, gør ham til et menneske og ikke en ånd. "Han skal ikke tale for sig selv, men genfortælle det, han hører." Skal vi tro, at Helligånden og Gud er to adskilte enheder, og at Helligånden taler for sig selv, og også siger det, han hører fra Gud? Jesu ord henviser helt klart til et sendebud fra Gud. Han kalder ham Sandhedens Ånd, og sådan omtaler Koranen Muhammed, **"Nej, sandelig, han er kommet med sandheden og har bekræftet sendebudene." [37:37]**[8]

[8] Muhammad in the Bible, Abdul-Ahad Dawud.

Fra evangeliet:

Jesus ﷺ sagde: 'Gud skal hente mig op fra jorden, og ændre forræderens fremtoning, så alle skal tro, at han er mig; men når han dør en grusom død, skal jeg leve i den vanære i lang tid i verden. Men når Muhammed, Guds hellige sendebud kommer, skal den skamplet forsvinde fra mig.' (*Barnabas-evangeliet,* Kapitel 112)

Han sagde også: 'Adam sprang op og kiggede op i luften og så en skrift, der glinsede ligesom solen: 'Der er kun én Gud, og Muhammed er hans sendebud.' Så kyssede det første menneske ordene med faderlig kærlighed, og han gned sig i øjnene og sagde: "Velsignet være den dag, hvor du kommer til verden." (*Barnabas-evangeliet,* Kapitel 39)

Intellektuelle beviser på, at Muhammed var profet

1. **Profeten ﷺ var analfabet.** Han kunne hverken læse eller skrive. Han levede blandt folk, som også var analfabeter. Derfor kan man ikke hævde, at Muhammed ﷺ havde skrevet Koranen! Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Du har ikke læst nogen bog før denne, ej heller har du skrevet en med hånden; i så fald ville løgnerne have tvivlet.﴿** (61:6)

Araberne blev udfordret til at frembringe noget tilsvarende Koranen, og det var de ikke i stand til! Koranens skønhed, fornemme sprog og dybe mening forbløffede araberne. Koranen er Muhammeds ﷺ evige mirakel. Guds sendebud ﷺ sagde:

> **'Profeternes (før Muhammed ﷺ) mirakler var begrænset til deres egen tid. Det mirakel, jeg har modtaget, er Koranen, som er evig; derfor håber jeg at få de fleste tilhængere.'** (Bukhari 4598)

Selv om hans folk var veltalende og kendt for deres eminente poesi, så udfordrede Gud dem til at frembringe noget tilsvarende Koranen, men det kunne de ikke. Så udfordrede Gud dem til at frembringe bare ét tilsvarende kapitel, men det kunne de ikke.

Gud siger:

> **﴾Og hvis I tvivler på det, Vi har sendt ned til Vores tjener, så frembring et kapitel som det, og tilkald alle de hjælpere, I kan skaffe, hvis I er sandfærdige.﴿** (2:23)

Gud udfordrer hele menneskeheden til at frembringe noget tilsvarende Koranen. Gud siger:

﴾Sig, 'hvis menneskeheden og Jinnierne gik sammen om at frembringe noget tilsvarende Koranen, ville de ikke kunne frembringe dens lige, selv om de hjalp hinanden fuldt ud.﴿ (17:88)

2. **Profeten ﷺ fortsatte med at prædike og forkynde islam for folk, selv om han oplevede stor modgang og mange konfrontationer mellem ham og hans folk, som kulminerede i, at de forsøgte at dræbe ham.** Men profeten ﷺ blev ved med at prædike og udholdt alt, hvad han oplevede af udmattelse, besvær og undertrykkelse fra sit folk. Hvis han var en bedrager – var han holdt op med at prædike og havde frygtet for sit liv.

W. Montgomery Watt sagde: 'Hans vilje til at tåle forfølgelse på grund af sin tro, den høje moral hos de mænd, der troede på ham og så op til ham som deres leder, og storheden i hans endelige bedrift – taler alt sammen for hans grundlæggende hæderlighed. At antage Muhammed for en bedrager skaber flere problemer, end det løser. Derudover er ingen af de store skikkelser i historien så lidt værdsat i Vesten som Muhammed .... Således må man ikke blot tillægge Muhammed en grundlæggende ærlighed og det ædle i hans sag, hvis vi overhovedet skal kunne forstå ham; hvis vi skal rette de fejl, vi har fået i arv fra fortiden, må vi ikke glemme, at det endelige bevis er et langt strengere krav end et bevis på sandsynlighed, og i en sag som denne opnås det kun vanskeligt.'

3. **Enhver er født med kærlighed til det skønne i dette liv: så som penge, mad, drikke, og forholdet til det andet køn.** Gud, den Ophøjede siger:

﴾Det er gjort skønt for mennesker at begære – kvinder og børn, og dynger af guld og sølv, og fuldblodsheste og kvæg og afgrøder. Det er blot dette livs kortvarige nydelser; men hos Gud får man de evige nydelser.﴿ (3:14)

Mennesket stræber efter at skaffe sig denne verdens nydelser med alle midler. Folk anvender forskellige metoder til at skaffe sig de ting. Nogle vil anvende lovlige midler til at få de ting, mens andre ville gribe til ulovlige midler for at få dem.

Hvis vi ved dette, kan vi sige, at profeten i begyndelsen af sin forkyndelse fik tilbudt forhandling og blev lokket med alle mulige jordiske goder og fristelser. Quraish-stammen sagde, at de ville opfylde alle hans ønsker og krav og gøre ham til leder af Quraish, og lade ham gifte sig med de smukkeste kvinder, og gøre ham til den rigeste mand iblandt dem, hvis han ville opgive sin religion og sin forkyndelse. Han svarede på disse fristende tilbud på følgende måde:

'Ved Gud, hvis de giver mig solen i højre hånd og månen i venstre hånd for at opgive min sag, så ville jeg ikke opgive den, før Gud har hævet den over alt eller jeg dør for den.' (Ibn Hisham)

Hvis profeten ﷺ var en bedrager, havde han uden tøven taget imod dette tilbud, for det var det allerhøjeste, et menneske kan ønske sig.

Thomas Carlyle sagde: 'De kaldte ham profet, siger I? Han stod jo der ansigt til ansigt med dem, her, ikke indhyllet i mystik, og lappede selv sit tøj og reparerede sin sko, han kæmpede og gav råd og ordrer midt iblandt dem. De må have set, hvilket menneske han var, lad ham blive kaldt, hvad I synes. Ingen kejser med sine kroner er blevet adlydt som

denne mand i det tøj, han selv havde lappet. I 23 år med hårde virkelige prøvelser finder jeg noget af en ægte helt alene i kraft af det.'[9]

4. **Det er velkendt, at alle et kongeriges undersåtter og rigdomme er underlagt kongens vilje, og hans tjeneste.** Hvad angår Muhammed ﷺ, så vidste han, at hans liv kun var en overgang. Ibrahim b. Alqamah, i hvem Gud finder behag, sagde, at Abdullah sagde: 'Profeten ﷺ lå på en måtte af strå, som havde sat mærker i siden på ham, så jeg sagde: 'O Guds sendebud! Du er mig mere kær end min far og mor! Lad os lægge noget blødt, der beskytter dig, på den måtte, du ligger på.' Profeten ﷺ sagde:

> **'Mit eksempel i dette liv er som en rytter, som hvilede sig i skyggen af et træ og derefter forlod det og fortsatte sin rejse.'** (Ibn Majah #4109)

An-Nu'man b. Basheer, i hvem Gud finder behag, sagde: **'Jeg så jeres profet ﷺ (i en tid), hvor han ikke engang havde dårlige dadler at spise.'**

(Muslim #2977)

Abu Hurairah, i hvem Gud finder behag, sagde: **'Guds sendebud ﷺ fik aldrig nok mad i tre dage i træk indtil sin død.'** (Bukhari #5059)

Selv om han havde kontrollen over den Arabiske Halvø, og han var kilden til alle goder for sit folk, så havde profeten ﷺ somme tider ikke mad nok at spise. Hans kone, A'ishah, i hvem Gud finder behag, sagde, at profeten ﷺ købte noget mad af en jøde (og lovede at betale senere) og gav ham sin harnisk som pant.'

(Bukhari #2088)

---

[9] 'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'

Det betyder ikke, at han ikke kunne opnå, hvad han ønskede; for pengene og rigdommene blev lagt foran ham i hans moské, og han forlod ikke stedet, før han havde fordelt det blandt de trængende og fattige. Blandt hans venner var der nogle, der var velhavende og rige – de kappedes om at tjene ham og ofrede alt, hvad de ejede for at tjene ham. Men profeten ﷺ gav afkald på denne verdens rigdomme, fordi han kendte sandheden om dette liv. Han sagde: **'Livet på jorden i forhold til det hinsides er som det, man får op, når man dypper en finger i havet.'** (Muslim #2858)

Lady E. Cobold skriver i sin bog 'Pigrimsfærden til Mekka' (London 1934): 'Selv om Muhammed ﷺ var den Arabiske Halvøs hersker … gik han ikke op i titler. Og han brugte dem ikke til noget. Tværtimod nøjedes han med at være Guds sendebud og muslimernes tjener. Han gjorde selv rent i sit hjem og reparerede selv sine sko. Han var ærbødig, gavmild som blæsten. Ingen fattige eller ulykkelige opsøgte ham, uden at han gav dem noget, selv om det, han havde, ikke var nok til ham selv.'

5. Guds sendebud ﷺ kom til tider ud for hændelser, der havde brug for en afklaring, og han kunne ikke gøre noget, før han havde fået en åbenbaring. I den periode (dvs. mellem hændelsen og åbenbaringen) havde han det dårligt. En sådan hændelse er *Ifk*'[10], hvor profetens kone A'ishah, i hvem Gud finder behag, blev anklaget for at være utro. Profeten ﷺ fik ingen åbenbaring angående den hændelse i en måned, hvor hans fjender talte ondt om ham, indtil åbenbaringen kom og Ai'shah blev erklæret uskyldig. Hvis

[10] Dvs. den hændelse, hvor hyklerne falsk anklagede Ai'shah, i hvem Gud finder behag, for ikke at være kysk.

profeten ﷺ var en bedrager ville han have løst spørgsmålet i det øjeblik, det blev rejst. Gud siger:

﴾Han taler ikke, som han lyster.﴿ (53:3)

6. Profeten ﷺ påstod aldrig, at han var hævet over menneskene. Tværtimod brød profeten ﷺ sig ikke om at blive behandlet som en ophøjet person. Anas, i hvem Gud finder behag, sagde: **Ingen person var sine venner mere kær end Guds sendebud.' Han sagde: 'Når de så ham, rejste de sig ikke for ham, for de vidste, at han ikke brød sig om det.'** (Tirmidthi #2754)

Washington Irving sagde: 'Hans militære triumfer vakte ingen stolthed eller forfængelig æresfølelse, som de ville have gjort, hvis de havde haft et selvisk formål. Da hans magt var på sit højeste, opretholdt han den samme enkle livsførelse og fremtoning som i modgangstider. Han førte sig så langt fra frem som en kongelig person, at det mishagede ham, hvis nogen, når han kom ind i et rum, viste ham nogen usædvanlige tegn på respekt. Hans mål var at danne en stor stat, en islamisk stat. Han regerede retfærdigt og overvejede aldrig at indføre arvefølge for sin familie.'

7. Der blev åbenbaret nogle vers fra Koranen, hvor profeten ﷺ blev irettesat på grund af en adfærd eller holdning som fx:

a. Gud, den Ophøjedes ord:

﴾O Profet! Hvorfor forbyder du (dig selv) det, som Gud har tilladt dig, og søger at behage dine hustruer? Og Gud er den alt-tilgivende og albarmbjertige.﴿

(66:1)

Profeten ﷺ afstod fra at spise honning på grund af nogle af sine hustruer. Så irettesatte Gud ham, fordi han forbød sig selv noget af det, som Gud havde tilladt.

b. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Må Gud tilgive dig (O Muhammed). Hvorfor gav du dem lov til at gå, før du fandt ud af at skille de sandfærdige fra løgnerne?﴿

(9:43)

Gud irettesatte profeten ﷺ, fordi han var hurtig til at acceptere de falske undskyldninger fra hyklerne, som var udeblevet fra Tabuk-slaget. Profeten tilgav dem og accepterede deres undskyldninger uden at kunne skille de sandfærdige fra løgnerne.

c. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾En profet skal ikke have krigsfanger (og frigive dem for løsepenge), før han har rodfæstet sin magt (blandt fjenderne) i landet. I ønsker det gode i denne verden, men Gud ønsker jer det Hinsides. Og Gud er almægtig og al-vis.﴿

(8:67)

d. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Du har ingen indflydelse på det, Gud har bestemt ...﴿

(3:128)

e. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Profeten rynkede panden og vendte sig bort, da den blinde mand kom til ham. Og hvordan kan du vide, at han ønsker at blive ren i sindet?﴿ (80:1-4)

Hvis profeten ﷺ var en bedrager, ville disse ayat (vers) ikke findes i Koranen.

Abdullah b. Umm Maktoom, som var blind, kom til profeten ﷺ, mens han prædikede for en eller flere Quraish-

ledere, og profeten ﷺ rynkede panden og vendte sig bort – og Gud irettesatte ham for det.

Muhammad Marmaduke Pickthall sagde: 'En dag, da profeten talte med en af de store mænd fra Quraish i et forsøg på at overbevise ham om sandheden i islam, kom der en blind mand og stillede ham et spørgsmål angående troen. Profeten blev irriteret over at blive forstyrret, rynkede panden og vendte sig bort fra den blinde mand. I dette Surah (kapitel) får han at vide, at en persons betydning ikke skal dømmes på grundlag af hans fremtoning eller jordiske status.'[11]

8. Et af de sikre tegn på, at han var profet, findes i *al-Masad*-kapitlet (kapitel 111) i Koranen. Her dømte Gud Abu Lahab (profetens onkel) til Helvedes pinsler. Dette kapitel blev åbenbaret i de tidlige faser af *Da'wah* (forkyndelsen). Hvis profeten ﷺ var en bedrager, ville han ikke udstede en sådan dom; eftersom hans onkel måske ville acceptere islam efterfølgende!

Dr. Gary Miller siger: 'For eksempel havde profeten ﷺ en onkel ved navn Abu Lahab. Denne mand nærede et sådant had til islam, at han fulgte efter profeten for at bringe ham i miskredit. Hvis Abu Lahab så profeten ﷺ tale med en fremmed, ventede han, indtil de skiltes ad, og så gik han tilbage til den fremmede og spurgte ham, 'Hvad sagde han til dig? Sagde han sort? Nå, men det er hvidt. Sagde han 'Morgen'?' Nå, men det er 'Nat.' Han sagde konsekvent det modsatte af, hvad Muhammed ﷺ havde sagt. Men omkring ti år før Abu Lahab døde, blev et lille kapitel i Koranen åbenbaret for ham. Det sagde udtrykkeligt, at han ville komme i ilden (dvs. Helvede). Med andre ord bekræftede

[11] The Glorious Qur'an pg. 685

det, at han aldrig ville blive muslim og derfor for evigt ville være fortabt. I ti år var det eneste, Abu Lahab behøvede at sige, 'Jeg har hørt, at det er blevet åbenbaret for Muhammed, at jeg aldrig vil forandre mig – at jeg aldrig vil blive muslim og vil komme i Helvedes ild. Så vil jeg gerne være muslim nu. Hvad siger du til det? Hvad mener du om din guddommelige åbenbaring nu?' Men det gjorde han aldrig. Men det er nøjagtig det, man ville have forventet af ham, eftersom han altid forsøgte at modsige islam. Essensen af det, Muhammed ﷺ sagde, var: 'Du hader mig og vil gøre det af med mig? Så sig ordene, og det er ude med mig. Kom så, sig dem!' Men Abu Lahab sagde dem aldrig. Ti år! Og i al den tid accepterede han aldrig islam og blev ikke engang sympatisk indstillet over for den islamiske sag. Hvordan kunne Muhammed på nogen måde have vidst med sikkerhed, at Abu Lahab ville opfylde Koranens åbenbaring, hvis han (dvs. Muhammed) ikke virkelig var Guds sendebud? Hvordan kunne han på nogen måde have været så sikker, at han gav nogen ti år til at så tvivl om, at han var profet? Det eneste svar er, at han var Guds sendebud; for for at fremsætte en så risikabel udfordring, må man være fuldt og fast overbevist om, at man har en guddommelig åbenbaring.'[12]

9. Profeten ﷺ kaldes: 'Ahmed' i et vers i Koranen i stedet for Muhammed'. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Og husk, da Jesus, Marias søn, sagde: 'O Israels børn! Jeg er Guds sendebud til jer og bekræfter Toraen, som kom før mig, og bringer det glade budskab om et sendebud, der kommer efter mig, ved navn Ahmed.

[12] The Amazing Qur'an

Men da han kom til dem med klare beviser, sagde de: 'Det er klar trolddomskunst.'❳

(61:6)

Hvis han var en bedrager, ville navnet 'Ahmed' ikke have været nævnt i Koranen.

10. Islams *Deen* (religion) findes endnu i dag og breder sig over hele jorden. Tusindvis af mennesker bekender sig til islam og foretrækker den frem for alle andre religioner. Dette sker, selv om islams forkyndelse får meget ringe opbakning, både økonomisk og menneskeligt, og på trods af islams fjenders bestræbelser på at standse udbredelsen af islam. Gud, den Ophøjede, siger:

❲Sandelig, Vi sendte *Dhikr* (dvs. Koranen) med og visselig vil vi bevare den.❳ (15:9)

Thomas Carlyle sagde: 'Har en falsk mand fundet en religion? En falsk mand kan jo ikke bygge et murstenshus! Hvis ikke han kender og retter sig efter mørtels og brændt lers egenskaber, og hvad han ellers arbejder med, så er det ikke et hus, han bygger, men en affaldsbunke. Det vil ikke blive stående i 12 århundreder og huse 180 mio. mennesker; det vil falde med det samme. En mand må rette sig efter naturens love, - og virkelig være i pagt med naturen og tingenes sandhed, ellers vil naturen svare ham, Nej, slet ikke! Det falske er besnærende--åh!--en Cagliostro, mange Cagliostro'er, fremtrædende verdensmænd, har held med deres bedrag, en dags tid. Det er som en falsk pengeseddel; de giver den videre fra deres værdiløse hænder: andre, ikke de selv, må svie for det. Naturen bryder i brand; Franske revolutioner og den slags, der med frygtelig sandfærdighed erklærer, at falske sedler er falske. Men om en stor mand, især om ham, vil jeg vove den påstand, at det er utænkeligt,

at han skulle have været andet end ægte. Det virker for mig som det helt grundlæggende i ham, og alt, hvad han kan rumme.'[13]

Profeten ﷺ bevarede Koranen, efter at Gud havde bevaret den i bøgerne, og i menneskenes hjerter generation efter generation. Og at huske den udenad og læse op af den, og at lære den og undervise i den er noget af det, som muslimer er ivrige efter at gøre, for profeten ﷺ sagde:

> **'De bedste iblandt jer er dem, som selv lærer Koranen og lærer de andre den.'** (Bukhari #4639)

Mange har forsøgt at tilføje og udelade vers fra Koranen, men det er aldrig lykkedes dem; for de fejl bliver opdaget næsten med det samme.

Hvad angår Guds sendebuds ﷺ Sunnah (udsagn og sædvane), som er den anden kilde til islamisk sharia, er den blevet bevaret af troværdige, fromme mænd. De brugte deres liv på at samle disse overleveringer og undersøge dem for at skille de tvivlsomme fra de autentiske; de klarlagde endda, hvilke beretninger der var opdigtet. Enhver, der studerer de bøger, der er skrevet inden for videnskaben om Hadith, vil indse dette, og at de autentiske beretninger rent faktisk også er autentiske.

Michael Hart siger: 'Muhammed grundlagde og udbredte en af verdens største religioner[14], og blev en yderst effektiv politisk leder. I dag, 13 århundreder efter hans død, er hans indflydelse stadig stærk og overvældende.'

---

[13] 'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'

[14] Vi tror på, at islam er en guddommelig åbenbaring fra Gud, og at Muhammed ﷺ ikke grundlagde den.

11. De principper, han kom med, var sandfærdige, gode og gyldige for ethvert sted og ethvert tidspunkt. De gode og velsignede resultater af islam i praksis bevidner, at det, han kom med, virkelig er en åbenbaring fra den Ophøjede Gud. Og hvorfor skulle profeten Muhammed ﷺ ikke kunne være en profet sendt af Gud, når mange profeter og sendebud blev sendt før ham. Hvis svaret på det spørgsmål er, at der intet er til hinder for det, så spørger vi, hvorfor afviser man, at han var profet, når man bekræfter, at mange andre før ham var profeter?'

12. Mennesket kan ikke frembringe love som islams, der dækker alle livets aspekter, så som forretninger, ægteskab, social adfærd, politik, gudsdyrkelse osv. Så hvordan skulle en analfabet kunne frembringe det? Er det ikke et klart bevis og tegn på, at han var profet, og at han ikke bare talte, som han lystede?

13. Profeten ﷺ begyndte ikke at forkynde islam, før han var 40 år. Hans ungdom var gået, og den alder, hvor han skulle leve et mere stille og roligt liv, var den alder, hvor han blev profet og fik til opgave at udbrede islam.

Thomas Carlyle sagde: 'Det taler stærkt imod teorien om, at han skulle være bedrager, at han levede på denne helt almindelige, stille og rolige måde (sammen med Khadija), hvor han ikke forsøgte at råbe højt og gøre sig bemærket. Han var 40 år, før han begyndte at tale om nogen himmelsk mission. Alle de usædvanlige ting, han foretog sig, virkelige såvel som formodede, stammer fra tiden efter han blev 50, da den gode Khadija døde. Alt, hvad han stræbte efter, havde tilsyneladende hidtil været at leve et ærligt liv; hans "ry," at være velanset blandt de naboer, der kendte ham, havde hidtil været tilstrækkeligt. Først da han var ved at

blive gammel, og hans livs glød var brændt ud, og fred og ro var ved at blive den vigtigste ting, denne verden kunne give ham, slog han ind på "ambitionens vej;" skulle man så benægte hele hans tidligere karakter og liv og fremstille ham som en ussel, tom charlatan, der stræbte efter det, han ikke længere kunne nyde! Jeg for min del har absolut ingen tiltro til det.'[15]

Hvad trosbekendelsen *'Der er ingen anden sand Gud end Allah, og Muhammed er Guds sendebud'* indebærer:

[15] 'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'

1. At tro på profetens ﷺ budskab og på, at han blev sendt til hele menneskeheden; islams budskab er således ikke begrænset til en bestemt gruppe mennesker eller en bestemt periode. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Velsignet være Han, som sendte Koranen ned til sin tjener, så han kunne advare menneskeheden.﴿ (25:1)

2. At tro på, at profeten ﷺ er ufejlbarlig i sager, der vedrører *Deen*. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Ej heller taler han, som han lyster. Det er blot en åbenbaring fra Gud.﴿ (27:3-4)

Hvad angår jordiske anliggender, var profeten ﷺ kun et menneske og udførte *Ijtihaad* (dvs. at bestræbe sig på at nå frem til en afgørelse) i sagen.

Profeten ﷺ sagde:

"I fremlægger jeres sager for mig – nogle af jer er måske mere veltalende og overbevisende i fremlæggelsen af deres argumenter end andre. Så hvis jeg giver en persons ret til en anden (uretmæssigt), på grund af dennes (listige) fremlæggelse af sagen; giver jeg ham et stykke af Ilden; så han bør ikke tage imod den." (Enighed)[16]

3. At tro, at profeten ﷺ blev sendt som en barmhjertighed for menneskene. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Og Vi har sendt dig udelukkende som en barmhjertighed for menneskene.﴿ (21:107)

Gud har med sikkerhed fortalt sandheden **﴾Og hvem taler mere sandt end Gud﴿**. Profeten ﷺ var en barmhjertighed for

[16] dvs. både imam Bukhari og imam Muslim har genfortalt dette Hadith i deres samlinger, med samme ven som kilde.

menneskene. Han frelste folk fra at tilbede skabninger, og førte dem frem til at tilbede Skaberen af alle skabninger. Han frelste mennesket fra (falske og ændrede) religioners tyranni og førte dem frem til islams retfærdighed. Han førte menneskene væk fra at leve et trangt jordisk liv og frem til at leve et rummeligt liv i det Hinsides.

4. At tro fuldt og fast på, at Guds sendebud ﷺ er den mest ærværdige profet og budbringer, såvel som den sidste og endelige profet. Ingen profet eller budbringer vil komme efter ham. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Muhammed er ikke far til nogen af jeres mænd, men (han er) Guds sendebud og profeternes forsegling: og Gud er alvidende om alle ting.﴿** (33:40)

Profeten ﷺ sagde:

> **"Jeg er begunstiget i forhold til andre profeter med seks ting: Jeg har fået *Jawami al-Kalim,*[17] der indgydes frygt i mine fjenders hjerter, krigsbytte er tilladt for mig, hele jorden er et bedested og et middel til at gøre sig ren med, og jeg er sendt til hele menneskeheden, og jeg er profeternes forsegling."**
>
> (Muslim & Tirmidthi)

5. At tro fuldt og fast på, at profeten ﷺ overbragte os islams *Deen,* som er fuldkommen i alle henseender. Man kan ikke føje noget til den, ej heller kan man udelade noget.

Gud, den Ophøjede, siger:

---

17 *Jawami al-Kalim* (evnen til at tale koncist) er et af profetens ﷺ mirakler. Profeten ﷺ sagde nogle få ord, og de havde stor betydning.

﴾I dag har jeg fuldkommengjort jeres *Deen* for jer, fuldstændiggjort min gave til jer, og jeg har valgt islam som jeres *Deen*.﴿ (5:3)

Islam er et fuldstændigt sæt leveregler, der indeholder livets politiske, økonomiske, sociale og etiske aspekter. Det vil føre til, at man lever et lykkeligt liv på jorden og i det Hinsides.

Thomas Carlyle sagde: 'Muhammedanerne ser på Koranen med en ærbødighed, som kun få kristne viser Bibelen. Den godtages alle steder som en standard for alle love og al praksis; den ting, som der tages udgangspunkt i, i alle overvejelser og i livet; budskabet, der er sendt direkte fra Himlen, som denne jord må rette sig efter og handle efter; det, der skal læses. Deres dommere træffer deres afgørelser efter den; alle muslimer skal studere den, søge i den efter deres livs lys. De har moskeer, hvor den læses dagligt; 30 gejstlige læser den op hver dag, den ene efter den anden, og kommer igennem det hele hver dag. Dér har denne Bogs stemme lydt i 1200 år, på alle tidspunkter, for så mange menneskers ører og hjerter. Vi hører om muhammedanske lærde, der havde læst den 70.000 gange!'[18]

6. At tro fuldt og fast på, at Guds sendebud ﷺ videregav budskabet og gav oprigtige råd til *Ummah* (nationen). Der er intet godt, som han ikke førte *Ummah* til, og der er ingen syndig handling, som han ikke advarede imod. Profeten ﷺ sagde under sin sidste pilgrimsfærd:

"Har jeg ikke videregivet Guds budskab til jer?' De sagde, 'Jo (du har).' Han sagde: 'O Gud! Bevidn det!"

(Enighed)

[18] 'Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History'

7. At tro på, at Muhammeds ﷺ *Sharia* (islamisk lov) er den eneste acceptable hos Gud. Menneskeheden vil blive dømt i lyset af denne *Sharia*. Gud siger:

> **﴾Og hvis nogen tilegner sig en anden religion end islam, vil det aldrig blive accepteret af Ham, og i det Hinsides vil han være en af taberne.﴿** (3:85)

8. At adlyde profeten ﷺ, Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Og de, der adlyder Gud og sendebudet, vil være blandt dem, som Gud har skænket sin velsignelse blandt profeterne og de sandfærdige og martyrerne og de retskafne, og de er det bedste selskab!﴿** (4:69)

ved at efterleve hans påbud og afholde sig fra det, han forbyder.

Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Og det, som sendebudet bringer jer, skal I tage; og det, han forbyder jer, skal I afholde jer fra.﴿** (3:85)

Gud, den Ophøjede, klarlagde konsekvensen for den, der ikke adlyder ham ﷺ. Han sagde:

> **﴾Og den, som ikke adlyder Gud og hans sendebud og overskrider Hans grænser, vil komme i Ilden, hvor han skal bo for evigt; og han skal lide ydmygende pinsler.﴿** (4:14)

9. At være tilfreds med Guds sendebuds ﷺ dom og ikke anfægte det, som Guds sendebud ﷺ har lovgivet om. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Nej, ved jeres *Rabb*, de kan ikke have nogen tro, før de lader dig (dine ord) dømme i alle stridigheder imellem**

dem og ikke føler modvilje imod din dom og accepterer det med fuld underkastelse.❭ (4:65)

Derudover bør man ikke lade noget have forrang frem for *Sharia*. Gud siger:

❬Søger de da loven fra vankundighedens tid? Og hvem kan bedre dømme end Gud for folk ...❭ (5:50)

10. At efterleve profetens ﷺ Sunnah (sædvane). Gud siger:

❬Sig, 'hvis I elsker Gud, så følg mig, Gud vil elske jer og tilgive jer jeres synder. Og Gud er alt-tilgivende og al-barmhjertig'.❭ (3:31)

Man bør gå i profetens ﷺ fodspor og efterleve hans levemåde og gøre ham til det højeste eksempel. Gud siger:

❬Sandelig, i Guds sendebud har I et godt eksempel at følge for den, som ønsker Guds belønning og Dommedag og ihukommer Gud meget.❭ (33:21)

For at følge profeten ﷺ skal man lære og studere profetens ﷺ livshistorie.

Zain al-Aabideen, i hvem Gud finder behag, sagde: 'Vi lærte om Guds sendebuds ﷺ livshistorie på lige fod med at lære vers fra Koranen.'[19]

11. At agte profeten ﷺ højt og ære ham, ligesom Gud har gjort, hverken overdrive eller underdrive. Profeten ﷺ sagde:

'I må ikke ophøje mig mere, end jeg fortjener. For jeg var Guds tjener, før han gjorde mig til profet.' (At-Tabrani)

19 Ibn Katheer, Al-Bidayah wa al-Nihayah [Begyndelsen og slutningen] Bd. 3, p. 242

12. At bede Gud om at velsigne profeten ﷺ, når han omtales. Gud siger:

> **﴾Sandelig, Gud og Hans engle velsigner profeten ﷺ. O I troende! Bed inderligt om velsignelse og fred over ham.﴿** (33:56)

Profeten ﷺ sagde:

> **'Den nærige er den, der ikke beder om Guds velsignelse over mig, når han hører mit navn.'**
>
> (Tirmidthi)

13. At elske profeten ﷺ, ære og respektere ham højere end alle andre. Det er takket være ham næstefter Gud, at hele menneskeheden er blevet ført til islam. Man bør ære og elske ham højere end sig selv, for den, der tager islam til sig, vil leve lykkeligt her på jorden og i det Hinsides. Gud, den Ophøjede, siger:

> **﴾Sig, hvis jeres fædre, børn, søskende, hustruer, slægtninge, den rigdom, I har erhvervet jer, de varer, som I frygter ikke kan afsættes, og de boliger, som behager jer, er jer kærere end Gud, Hans sendebud og bestræbelsen på at rense sig og kæmpe for Guds skyld, så vent, til Gud nedsender sin straf. Og Gud retleder ikke de mennesker, som er ulydige mod Gud.﴿** (9:24)

Profeten ﷺ klarlagde følgen af at elske ham; i sit svar til manden, der spurgte ham: 'Hvornår kommer Dommedag?' sagde profeten ﷺ:

> **'Hvad har du forberedt til den?' Manden svarede ikke straks, og sagde så: 'O Guds sendebud, Jeg har ikke gjort meget ud af at bede, faste eller give almisser, men jeg**

elsker Gud og Hans sendebud.' Profeten ﷺ sagde: 'Du vil være sammen med dem, du elsker!' (Bukhari & Muslim)

Profeten ﷺ sagde:

'Hvis en mand besidder tre ting, vil han finde sødmen i *Iman* (troen): (den første ting) at Gud og Hans sendebud er ham kærere end noget andet, (den anden ting) at elske en person udelukkende for Guds skyld, (den tredje ting) og at hade at gå tilbage til *Kufr* (vantroen) efter at Gud har frelst ham fra den, ligesom han hader at blive kastet i Helvedes ild.' (Muslim)

Ærbødigheden og kærligheden til profeten ﷺ kræver, at man elsker og ærer dem, han elskede; så som hans familie og hans venner, i hvem Gud finder behag. Det kræver også, at man afskyr dem, han afskyede, for profeten ﷺ elskede og hadede udelukkende for Guds skyld.

14. At udbrede og forkynde islam for folk; og at genoplive hans *Sunnah* (sædvane), ved hjælp af visdom og hensynsfulde råd. Dette gøres ved at belære de uvidende og påminde den, der er uopmærksom. Gud, den Ophøjede, siger:

﴾Byd menneskeheden ind på din *Rabbs* vej med visdom og hensynsfulde råd, og diskuter med dem på den blideste måde.﴿ (16:125)

Profeten ﷺ sagde:

'Videregiv fra mig i det mindste ét vers fra Koranen.'

(Muslim)

15. At forsvare profeten ﷺ og hans Sunnah ved at afvise alle opdigtede fortællinger, som folk har forfalsket om ham, og klarlægge alle tvivlsomme, mistænkelige punkter, som islams

fjender har fremsat, og at udbrede islams rene lære blandt dem, der ikke kender til den.

16. At efterleve profetens ﷺ Sunnah. Han sagde:

'Efterlev min Sunnah og de retledte kaliffers Sunnah efter mig. Bid i det med kindtænderne[20], og hold jer væk fra alle opfindelser. For hver opfindelse (i religiøse anliggender) er en *Bid'ah* (kætteri), og enhver *Bid'ah* er en misgerning.' (Bukhari & Muslim)

[20] Dette er en lignelse, der udtrykker, hvordan en ivrig person bør efterleve Guds sendebuds ﷺ Sunnah.

Konklusion

Vi afslutter denne forskning med Alphonse de Lamartines ord i 'Histoire de la Turquie':

'Aldrig har noget menneske, frivilligt eller ufrivilligt, sat sig et højere mål, eftersom dette mål var overmenneskeligt; at undergrave den overtro, der var kommet imellem skabningen og dens Skaber, at give Gud til mennesket og mennesket til Gud; at genoprette de rationelle og hellige ideer om guddommelighed midt i kaoset af materielle og forvrængede afguder. Aldrig har mennesket påtaget sig et arbejde, der rakte så langt ud over menneskets ydeevne med så utilstrækkelige midler, for han (Muhammed) havde i udtænkningen såvel som udførelsen af så stor en plan intet andet redskab end sig selv og ingen andre hjælpere end en håndfuld mænd, der boede i et hjørne af ørkenen. Og endelig har intet menneske nogen sinde på så kort tid gennemført så enorm og varig en revolution i verden, for i løbet af under to århundreder efter islams forkyndelse, herskede islam over hele Arabien med forkyndelse og våben, og erobrede i Guds navn Persien, Korasan, Transoxanien, det vestlige Indien, Syrien, Egypten, Etiopien, hele det kendte nordafrikanske kontinent, adskillige øer i Middelhavet, Spanien og en del af Gallien. "Hvis storhed i målsætning, lidenhed i middel, og enorme resultater er de tre kriterier for et menneskeligt geni, hvem ville så vove at sammenligne nogen stor mand i historien med Muhammed? De mest berømte mænd skabte kun våben, love og imperier. De grundlagde ikke andet end en materiel magt, som ofte smuldrede for øjnene af dem.

Denne mand bevægede hære, lovgivninger, imperier, folkeslag, fyrstehuse, millioner af mennesker i en tredjedel af den beboede verden; han bevægede altrene, guderne, religionerne, ideerne, troen, sjælene. "På grundlag af en Bog, hvor hvert eneste bogstav er blevet lov, skabte han en åndelig nationalitet, som indbefatter folk af alle tungemål og racer. Og han har efterladt et uudsletteligt kendetegn for sin muslimske nationalitet, hadet til falske guder og lidenskaben for den ene og ikke-materielle Gud. Denne patriotisme, der hævnede vanhelligelsen af Himlen, udgjorde Muhammeds tilhængeres kvaliteter; erobringen af en tredjedel af jorden til hans dogme var hans mirakel; eller rettere sagt: Det var ikke menneskets, men fornuftens mirakel. "Ideen om den ene Gud, der blev erklæret, netop da myterne og fablerne var udtømt, var i sig selv en sådan kvalitet, at da den blev ytret fra hans læber, antændte den alle de gamle afgudstempler og satte en tredjedel af verden i brand. ◉ Hans liv, hans meditation, hans heroiske bespottelse af overtroen i hans land, hans dristighed i konfrontationen med afgudsdyrkelsens raseri, hans standhaftighed i at tåle det i 13 år i Mekka, hans accept af at være genstand for folks foragt og næsten blive offer for sine landsmænd: og endelig hans flugt, hans utrættelige forkyndelse, hans ulige krige, hans tro på sejren, hans overmenneskelige ro midt i ulykken, hans overbærenhed i sejren, hans ambitioner, som fuldstændigt var helliget ideen og på ingen måde et imperium; hans endeløse bønner, hans mystiske samtaler med Gud, hans død og hans triumf efter døden; alt dette vidner ikke om en bedrager, men om en overbevisning. Det var en overbevisning, som gav ham kræfterne til at genindføre et dogme. Dette dogme var tofold: at Gud er én, og at Gud er ikke-materiel: det ene fortalte, hvad Gud er, det andet fortalte, hvad Gud ikke er; det ene

omstyrtede de falske guder med sværdet, det andet indviede en idé med Ordet. Filosof, Taler, Apostel, Lovgiver, Kriger, erobrer af ideer, Genopretter af rationelle dogmer .... Grundlægger af de tyve jordiske imperier og af ét åndeligt imperium, det var Muhammed. Efter alle de målestokke, som menneskelig storhed kan måles efter, hvilket menneske var så større end han?'

Glossar

1. **Aqeedah**: Tro.

3. **Dinar & Dirham**: Møntenheder.

4. ***Fareedhah***: *Obligatorisk tilbedelse.*

5. **Fitnah**: Prøvelse, splid.

6. **Hadith**: Profetens udsagn.

7. **Hawdh**: Det bassin, som Gud den Ophøjede, har skænket profeten ﷺ på Dommedag. Den, som drikker af det én gang, vil aldrig blive tørstig igen.

8. **Hudood**: Shariaens grænser.

9. **Hukm**: Lov eller dom.

10. **Ijtihaad**: Generelt er det udøvelsen af bestræbelsen. I denne bog henviser det til udøvelsen af bestræbelsen på at nå frem til en afgørelse i en sag.

11. **I'tikaaf**: Generelt hentyder det til afsondring. *I'tikaaf* er tilbedelse, hvor en person går afsides i moskeen og tilbeder Gud.

12. **Iman**: Tro.

13. **Jannah**: Det er den himmelske bolig eller de himmelske haver, som Gud skænker de fromme tjenere i det Hinsides. Det fejloversættes som 'Paradis'.

14. **Jawami al-Kalim**: (evnen til at tale koncist) er et af profetens mirakler ﷺ. Profeten ﷺ sagde nogle få ord, og de havde stor betydning.

15. **Kufr**: Vantro.

16. **Nafl**: Ikke-obligatorisk tilbedelse.

17. **Shaitan**: Satan.

18. **Sharia**: Islamisk lov.

19. **Shirk**: Afgudsdyrkelse.

20. Sunnah: Har mere end én betydning. Det kan henvise til:

a. Profetens udsagn.

b. Sædvane; dvs. handlinger, der er underbygget af *Sunnah*.

21. Taqwah: Fromhed.

22. Ummah: Nation.

23. Walli: Den fromme, gudfrygtige, retsindige muslim, der ihukommer Gud, opfylder pligten til tilbedelse og afholder sig fra det ulovlige.

Indholdsfortegnelse

Original of Prophet's Letter to Emperor Heraclius

Original af profetens brev til kejser Heraclius

Oversættelse:

I Guds navn, den al-nådige og al-barmhjertige.

Fra Muhammed, Guds tjener og sendebud, til Heraclius Kejser af Rom.

Fred være med dem, som følger retledningen – Jeg byder dig ind i islam; bliv muslim, og du vil være fredet, og Gud vil skænke dig en dobbelt belønning. Hvis du vender dig bort, vil det syndige i alle menneskers ugerninger hvile på dig.

O Bogens folk, indgå en aftale mellem os og jer om, at vi tilbeder Gud alene, og ikke tilbeder andre guder sammen med ham, og at ingen af os skal gøre andre end Gud til vores herrer. Og hvis de vender sig bort, så sig: Bevidn, at vi har underkastet os ham.'

Muhammed, Guds sendebud

Det islamiske Trossamfund På Fyn
5220 Odense SØ
Danmark

e-mail: abolamin@hotmail.com
e-mail: yg@oncable.dk

www.islamhouse.com

Head Office:
Awaidah Building King Abdul Aziz Road , Buraydah , Al- Qaseem
Kingdom of Saudi Arabia .
Tel :009666 3248980 . Fax : 009666 3245414 P.O. Box # 142